

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ

Συνδρομὴ ἔτησθια.

Ἐν Κωνσταντιπόλει γρ. ἀργ. 30
 Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » 35
 Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. γρ. 8

Διευθυντῆς καὶ ἐκδότης

Τ. Α. ΔΕΠΑΣΤΑΣ

✽ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ✽

Ἐν Γαλατῆ, δὲ Χαροτσῆ, ἀρ. 12.

Ἐξάμηνος τὰ ἡμίση.

Αἱ **ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΟΝΟΝΤΑΙ**

ΑΡΧΟΝΤΑΙ ΔΕ ΤΗΝ 15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ
 ΚΑΙ ΤΗΝ 15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛ. ΠΑΡ. 60

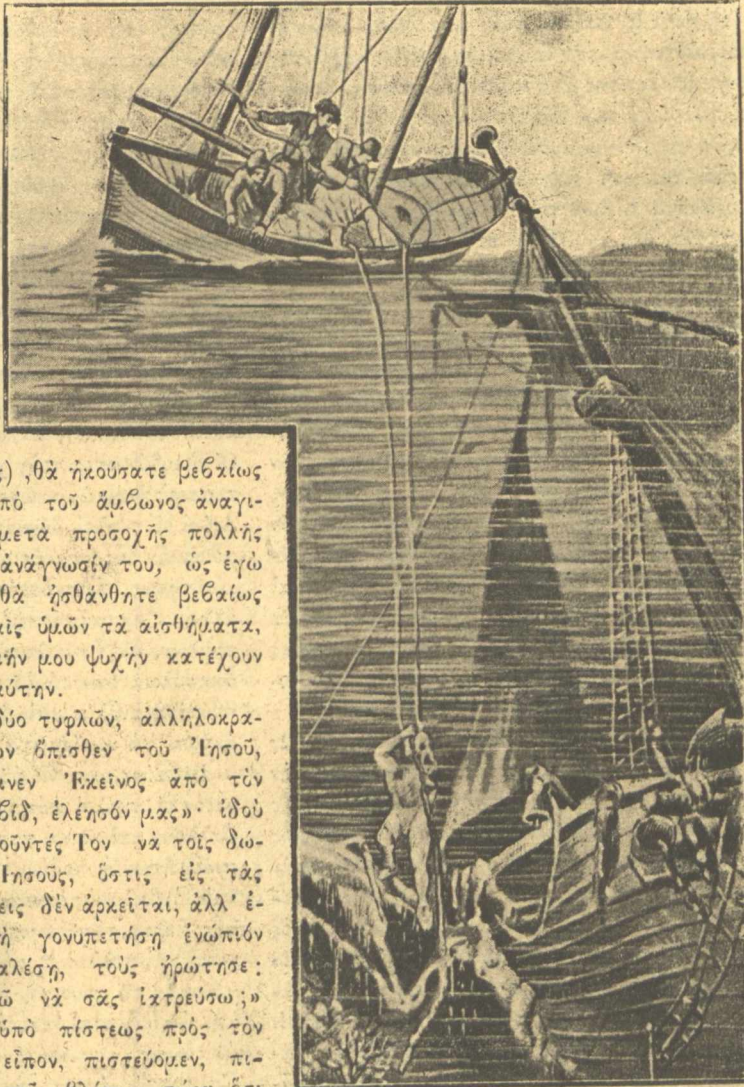
ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΟΙ ΤΥΦΛΟΙ

Εάν μετέβητε, ἀγαπητά μου παιδιά, εἰς τὸν νῆον κατὰ τὴν προπαρελθούσαν Κυριακὴν (καὶ πιστεύω νὰ μετέβητε, ἀφοῦ τοῦτο διατάσσει ὁ Θεός), θὰ ἠκούσατε βεβαίως τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἀπὸ τοῦ ἀμβωνος ἀναγινωσκόμενον. Ἐάν δὲ μετὰ προσοχῆς πολλῆς παρηκολούθησατε τὴν ἀνάγνωσίν του, ὡς ἐγὼ τὴν παρηκολούθησα, θὰ ἠσθάνητε βεβαίως γεννώμενα ἐν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν τὰ αἰσθήματα, τὰ ὅποια καὶ τὴν ἰδικήν μου ψυχὴν κατέχουν τὴν στιγμὴν ἀκόμη ταύτην.

Ἐπρόκειτο περὶ δύο τυφλῶν, ἀλληλοκρατούμενων καὶ τρεχόντων ὀπισθεν τοῦ Ἰησοῦ, καθ' ἣν στιγμὴν διέβαινον Ἐκεῖνος ἀπὸ τὸν δρόμον των· «Γιὲ Δαβὶδ, ἐλέησόν μας»· ἰδοὺ τί ἀνεφώνουν, παρακαλοῦντές Τον νὰ τοῖς δώσῃ τὸ φῶς των. Ὁ Ἰησοῦς, ὅστις εἰς τὰς ξηρὰς μόνον παρακλήσεις δὲν ἀρκεῖται, ἀλλ' ἐπιθυμεῖ ἵνα καὶ ἡ ψυχὴ γονυπετήσῃ ἐνώπιόν του καὶ Τὸν παρακαλέσῃ, τοὺς ἠρώτησε: «Πιστεύετε ὅτι ἠμπορῶ νὰ σᾶς ἰατρεύσω;» Ἐκεῖνοι θερμανθέντες ὑπὸ πίστει πρὸς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἀναί, εἶπον, πιστεύομεν, πιστεύομεν». Καὶ ὁ Ἰησοῦς βλέπων τώρα ὅτι τὴν ἰκεσίαν τῶν χειλέων συντροφεύει καὶ ἡ ἰκεσία τῆς ψυχῆς καὶ ὅτι μετὰ τὴν προσευχὴν συνηνώθη καὶ ἡ ζήτημένη πίστις, ἤγγισε μετὰ τὰ χαριτόβρυτα δάκτυλά Του τὰς ἡμαυρωμένας καὶ ἐσθεσμένας τῶν τυφλῶν κόγχας, καὶ ὡσεὶ διὰ τῶν θείων δακτύλων ἐκείνων νὰ με-

Κατῆλθεν εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης.

Κατῆλθεν εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης. Κατῆλθεν εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης. Κατῆλθεν εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης.

τωχετεύθη εἰς αὐτοὺς ρῦμα φωτός, οἱ ὀφθαλμοὶ ἠνοίγησαν καὶ οἱ τυφλοὶ εἶδον!

Εἶδον! Τί εἶδον; Εἶδον ἐνώπιόν των ὁροῦμενον ὡς στήλην ἀκτινοβόλον πυρός τὸν μέγαν των Εὐεργέτην, τὸν παντοδύναμον Φωτιστήν, τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, μέγαν ἐν τῇ σμικρότητι Του, πλούσιον ἐν τῇ πτωχείᾳ Του, οὐρανομήκη ἐν τῇ ταπεινώσει Του. Εἶδον τὸν Θεόν των, τὸν οὐράνιον των Πατέρα, ὅστις ἦλθεν ἐξ οὐρανῶν μὲ μορφήν ἀνθρωπίνην διὰ νὰ τοὺς φωτίσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ των καὶ τοὺς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν ἐπονειδιστὸν αὐτὴν ἐπαιτείαν, εἰς ἣν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἦσαν ὑποβεβλημένοι. Εἶδον τοὺς ὁμοίους των ἀνθρώπους, εἰς οὓς μὲ καρδίαν πλήρη εὐγνωμοσύνης διηγοῦντο τὴν ἀνάβλεψίν των καὶ τὴν εἰς τὸν Φωτιστήν των ἀφοσίωσιν. Εἶδον τὴν Φύσιν τοῦ μέγα τοῦτο ἀριστούργημα τοῦ Θεοῦ, τὴν πάγκαλον ταύτην ζωγραφίαν, ἧς τὴν καλλονὴν μέχρι τοῦδε οὐδέποτε εἶχον φαντασθῆ. Εἶδον τὸν καταγάλανον οὐρανόν, τὴν καταπράσινον πεδιάδα, τὴν σαπφειρίζουσαν θάλασσαν, τὸν ὀρειδῶς κυλιόμενον ἀνὰ τὰ χόρτα χεῖμαρρον, τὰ σκιρτῶντα πρόβατα, τὴν μεγαλοπρεπῆ ἀνατολὴν τοῦ γίγαντος ἡλίου. Καὶ μεταξύ ὧν αὐτῶν τῶν ὡραίων πραγμάτων εἶδον τοὺς γονεῖς των, δύο κατάλευκα καὶ σεβαστὰ γερόντια, τῶν ὁποίων τὴν στοργὴν μέχρι τοῦδε ἀντελαμβάνοντο εἰς τὸν ἦχον τῆς φωνῆς, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τὴν ἀναγινώσκουν εἰς τὸ γλυκύ των βλέμμα καὶ εἰς τῶν ὁποίων τώρα τὰς ζεστάς ἀγκάλας πλήρεις χαρᾶς ἐρρίφθησαν, εὐλογοῦντες τὸ ὄνομα Ἐκείνου.

Ἄλλ' Ἐκείνος εἶχεν ἀπομακρυνθῆ πολύ. Ὡς ὁ πλουσιόδωρος ποταμὸς ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν πηγὴν του καὶ ποτίζει τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης πεδιάδα, κυλῆει ὀλονὲν πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὸ ἀγαθοεργὸν ρεῦμά του καὶ σκορπίζει τὴν εὐφορίαν μὲ ἀδιαφορίαν, ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀπαιτήσεως δι' ὅ,τι ἐπραξεν, οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς μετὰ τὴν ἰατρειάν των τυφλῶν τούτων, ἀμέριμος δι' ἐπαίνους ἔφερε τὸ βῆμα του εἰς ἄλλους τόπους, ὅπου ἄλλοι τὸν περιέμενον τυφλοὶ. Ὠμμάτωσε καὶ ἐκεῖ, ἐφώτισεν, ἐδίδαξεν, ἰάτρεισε, μετέδωκε τὰς ιδέας Του, μετελαμπάδευσε τὸ πνεῦμά Του, ἔχυσε τὸ αἷμά Του ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ, ἔθηκε διὰ τοῦ Εὐαγγελίου Του τὰ θεμέλια τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ, ἐνέπνευσε εἰς τοὺς μαθητὰς Του τὴν αὐταπάρησιν καὶ τὴν

φιλανθρωπίαν καὶ τέλος διὰ τῶν προσπαθειῶν Του ἐκαλλιτέρευσε τῆς ἀνθρωπότητος τὸ μέλλον.

Ἐκτοτε καὶ ἡ τύχη τῶν τυφλῶν ἐβελτιώθη. Δὲν βασανίζονται ἀκόμη οἱ δυστυχεῖς μὲ τὴν ράβδον τοῦ ἐπαίτου ἀνὰ χειρας καὶ τὰ συγχώρια εἰς τὸ κατὰξρον στόμα των, ὡς συνέβαινεν ἄλλοτε καὶ ὡς τοὺς βλέπομεν καὶ σήμερον δυστυχῶς ἐτι ἐν μόνῃ τῇ Ἀνατολῇ, ὅπου οὐδὲ ἐν ἄσυλον τυφλῶν ἀκόμη ἰδρῦθη. Ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ οἱ τυφλοὶ ζοῦν πολὺ καλλίτερα. Φιλάνθρωποι μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ, συνεχίζοντες τὸ ἔργον Ἐκείνου, ἰδρυσαν σχολὰς, ὅπου τρόπον τινὰ οἱ τυφλοὶ ὁματοῦνται. Ἐκεῖ, καίπερ μὴ ἔχοντες τὴν ὄρασιν, διδάσκονται πλεῖστα ὅσα πράγματα καὶ μαθαίνουν νὰ ἀναγινώσκουν καὶ νὰ ἔρχονται εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ τοὺς ὁμοίους των ἀνθρώπους. Διδάσκονται τὴν μουσικὴν καὶ οἱ λαμβάνοντες τὰ πρῶτα βραβεῖα κατ' ἔτος εἰς τοὺς μουσικοὺς διαγωνισμοὺς εἶνε οἱ τυφλοὶ. Μαθαίνουν ἐπάγγελμά τι καὶ ἐξερχόμενοι ἐκ τῆς σχολῆς κερδίζουν τὸν ἄρτον των ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου των. Μερικοὶ ἐξ αὐτῶν γίνονται ἐπιδιορθωταὶ καθεκλῶν, ἄλλοι ψηκτροποιοί, ἄλλοι χορδισταὶ κλειδοκυμβάλων, ἄλλοι πωληταὶ ἐφημερίδων. Οἱ διευθύνοντες τοὺς χοροὺς τῶν δυτικῶν καὶ προτεσταντικῶν ναῶν εἶνε οὐχὶ σπανίως τυφλοὶ. Διότι οἱ τυφλοὶ δύνανται πολὺ καλὰ νὰ ἔχωσι μουσικὸν οὖς θαυμάσιον. Στερούμενοι τῆς μιᾶς αἰσθήσεως, ἐνισχύονται πλεῖστον κατὰ τὴν ἄλλην. Ἐκτακτὸς πρὸ πάντων εἶνε ἡ ἀφῆ των τυφλῶν, δι' ἧς μελετῶσι, ψαύοντες διὰ τῶν δακτύλων των τὰ ἰδιαιτέρως δι' αὐτοὺς ἐκτυπούμενα βιβλία καὶ διὰ τῆς ὁποίας καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ νομίσματα δύνανται νὰ διακρίνουν.

Βεβαίως διὰ νὰ φθάσουν εἰς τοιοῦτον σημείον οἱ τυφλοὶ πόσους κόπους δὲν θὰ καταβάλλουν καὶ κατὰ ποῖων δὲν θὰ παλαίουν ἀνυπερβλήτων ἐμποδίων! Πλὴν ἂν οἱ τυφλοὶ, οἱ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐστερημένοι, κατορθοῦν διὰ τῆς ἄκρας των ἐπιμελείας νὰ μαθαίνουν τέχνας καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν νὰ διακρίνονται οὐ μόνον ἐν τῇ μουσικῇ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ γλυπτικῇ, ὡς ὁ Vidal, καὶ ἐν τῇ ἐπιπέμφ ὀδοιπορίᾳ, ὡς ὁ εἰς τὸ Λευκὸν Ὄρος ἀναβάς τυφλὸς Combrell, ἡμεῖς ἄρα γε οἱ λαθόντες παρὰ τοῦ Θεοῦ πλούσιαι δῶρα καὶ ἔχοντες ἀκέραια τὰ αἰσθητήριά μας, τί δὲν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ κάμωμεν, ἂν ἠθέλομεν;

Παπᾶ-Σπύρος.

Ο ΦΑΡΟΣ

(Συνέχεια ἴδε Φυλλ. 19).

λλ' ἔχει τις τὸ δικαίωμα, ἀντέτεινε ὁ Δημήτριος, νὰ ἰδιοποιηθῆται καθ' ὀλοκληρίαν ὅ,τι ἀνασύρη ἐκ τοῦ βάθους τῆς θαλάσσης; Ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ Ποσειδῶνος δὲν θὰ λάβῃ μέρος τι ἐκ τῆς ἀνελεύσεως ταύτης, εἰς ἣν οὐδόλως θὰ κοπιᾷ;

— Εἶνε ἀνεγνωρισμένον, ἀπήντησεν ὁ Βανδάρως, ὅτι πλοῖον ἐγκαταλειμμένον ἔστω καὶ ἐν κλήῃ καταστάσει, ἀνήκει ὑπὲρ τὸ ἡμισυ εἰς ἐκείνον, ὅστις τὸ εὕρηκε. Ὁ Ποσειδῶν λοιπόν, ὅστις νομίζεται ἀπολεσθεὶς μετὰ τοῦ περιεχομένου θ' ἀποβῆ ἰδιοκτησία μας καὶ ἡ ἔταιρία («Ὁ Ἥλιος»), εἰς ἣν ἀνήκε τὸ πλοῖον δὲν θὰ ἐζῆται τι καλλίτερον παρὰ νὰ τὸ ἀγοράσῃ. Ἄλλὰ δὲν πρόκειται περὶ τούτου τώρα. Διαφύλαξον τὸ μυστικόν, καὶ πρὸ πάντων μὴ ἀνησυχῆς ἀνωφελῶς τὴν καλὴν σου μητέρα ἐκθέτων αὐτῇ τὴν μᾶλλον ἢ ἦττον ἀπομεμακρυσμένην τύχην, ἧτις ἀναμένει τὸν Φάρον. Ἐλπίζω ὅτι ἡ ὑπαρξὶς τῆς νήσου θὰ εἶνε ἀρκετὰ μακρὰ, ὥστε νὰ εἶνε δυνατὴ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ σχεδίου μας.

Ὁ Δημήτριος, ὅστις οὐδόλως ἤδη ἀμφέβαλλεν ὅτι ὁ πατήρ του ἐσωφρόνει καὶ συνεμερίζετο τοὺς φόβους καὶ τὰς ἐλπίδας του, ἀπήντησε δι' ὑπεκφυγῶν εἰς τὴν μητέρα καὶ τοὺς ἀδελφούς του προσπαθῶν παντὶ τρόπῳ νὰ καταπραύνη τὰς ἀνησυχίας των, αἵτινες εὐτυχῶς ἐστεροῦντο θετικότητος.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ Βανδάρως μετὰ τοῦ Ἰωάννου, διὰ τῆς μεγάλης λέμβου διηρθύθη εἰς Τήνον, ὅπου ἠγόρασε δύο ἐνδυμασίας σκαφάνδρων, πανίον δι' ἰστία καὶ βίδας. Ὁ νεαρὸς ἀλιεὺς ἐξεπλάγη λίαν βλέπων τὸν πατέρα του νὰ τοποθετῆ μετὰ προφυλάξεων εἰς τὸν πυθμὲνα τῆς λέμβου τὰ ὑποβρύχια αὐτὰ ἐνδύματα, ὧν τὴν ἀνάγκην δὲν ἐνόει.

— Κάτι μυστήριον προπαρασκευάζετε, ἀγαπητέ μοι πάτερ, εἶπεν ὁ Ἰωάννης ὅταν ἡ λέμβος εὕρισκετο εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος. Θὰ μοῦ εἴπητε διατὶ προέβητε εἰς τὰς ἀγορὰς ταύτας; Μήπως ἔχετε σκοπὸν ν' ἀναζητήσητε ναυάγια ἐντὸς τῆς θαλάσσης καὶ δὲν ἀρκεῖσθε εἰς ὅ,τι καθημερινῶς εὕρισκομεν ἐπὶ τῶν βράχων;

— Ἡ περιέργειά σου, ἀγαπητόν μοι τέκνον, θὰ ἰκανοποιηθῆ τὴν ἐσπέραν ταύτην. Καὶ κόραι ἐὰν ἀκόμη εἴσθε, σὺ καὶ οἱ ἀδελφοὶ σου, νομίζω ὅτι ὀλιγωτέραν θὰ ἐδεικνύετε ἀνυπομονησίαν διὰ νὰ γνωρίσητε ἐν μυστικόν. Καθὼς φαίνεται ἡ περιέργεια δὲν εἶνε ἀποκλειστικῶς ἐλάττωμα τῶν γυναικῶν...

— Ἄλλὰ... ἐψιθύρισεν ὁ Ἰωάννης, ὁμολογήσατε, πάτερ μου, ὅτι ὁ τρόπος σας μᾶς ἐκπλήττει· περιφρονεῖτε τὰς φυτείας, τὰς ὀποιίας κατ' ἀρχὰς μετὰ πυρετώδους ζήλου ἐκαλλιεργήσατε, ὅπως ἀποβλέψητε εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης. Μήπως ἀνεκαλύψατε μεταλλεῖον τι χρυσοῦ εἰς τὴν βᾶσιν τοῦ Φάρου, προσέθηκεν ὁ νεανίας μειδιῶν.

— Ἰσως, ἀπήντησεν ὁ Βανδάρως μὲ ὄχι ὀλιγώτερον αἰνιγματῶδες μειδιᾶμα.

Οἱ λόγοι, οἱ ὅποιοι διέφυγον τὸν Νικολῆν καὶ τὸν πρωτότοκον υἱὸν του εἶχον κινήσῃ τὴν περιέργειαν τῆς κυρίας Κατίνας καὶ τῶν υἱῶν της. Τὴν ἐσπέραν λοιπόν, τὴν ὁποίαν ἐξέλεξαν διὰ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ μυστικοῦ τοῦ Βανδάρου ἐδείπνησαν ταχέως. Ἡ Μαρίκα καὶ ἡ Φρόσω μόνον παρετήρησαν ὅτι εἶχον λησμονήσῃ νὰ φάγωσιν ὀπωρικόν.

Ἐκρυψαν ἀνὰ ἐν ροδάκινον εἰς τὰ θυλάκιά των καὶ ἔλαβον τὴν ἄδειαν νὰ παίξωσι πρὸ τῆς οἰκίας. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Δημήτριος, ὁ Γεώργιος, ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Παῦλος περιεκύκλωσαν τὸν πατέρα των.

Ὁ Νικολῆς ἐκάθησε μετὰ τῶν τεσσάρων υἱῶν του ἔχων παρ' αὐτῶν τὴν ἀγαπητὴν του Κατίαν. Ἡ οἰκογένεια αὕτη καθημένη ὑπὸ τὴν ἐξ ἀγριαμπέλου σκιάδα, ἡ ὁποία ὑπερέκειτο τῆς ἀγροτικῆς θύρας, παρὶστα μαγευτικὴν εἰκόνα.

Ἡ εὐτυχία, ὡς ἐνόει τις βλέπων τοὺς Βανδάρους, ἀπαντᾶται συχνότερον ὑπὸ τὴν ἐξ ἀχύρων στέγην ἢ ὑπὸ τοὺς πύργους τῶν μεγάρων.

Ὁ Νικολῆς Βανδάρως, ὃν ἡ ἀνυπομονησία τῶν υἱῶν του τὰ μάλα ἠγαχρίσται, παρέτεινε ἀπὸ σκοποῦ τὴν στιγμὴν τῆς ἐξηγήσεως τῶν σχεδίων του.

Τέλος ἤρχισεν ὡς ἐξῆς:

— Τέκνα μου, θέλετε νὰ δοξασθῆτε καὶ

νά γείνητε εκατομμυριοῦχοι με ὀλίγην ἐνεργητικότητα καὶ ἐργασίαν ἢ προτιμᾶτε νὰ ζῶμεν ἀφανείς, μακρὰν τῶν ὁμοίων μας καὶ λησμονημένοι ἀπ' αὐτούς;

— Ἐὰν τὰ εκατομμύρια δὲν εἶνε θαυμάσια πολὺ βαθεῖα ἠμποροῦμε νὰ σκάψωμε νὰ τὰ πάρωμεν, εἶπεν ὁ Γεώργιος γελῶν.

— Ὅσον ἀφορᾷ τὴν δόξαν οὐδέποτε θὰ τὴν ἀποκτήσωμεν, ἐπιθύρουν ὁ Παῦλος.

— Εἶμεθα εὐτυχέστατοι εἰς τὸν Φάρον προσέθηκεν ἡ Κατίνα; διατὶ νὰ υπάγωμεν νὰ ζητήσωμεν ἔξω ἀπὸ ἐδῶ μέλλον λαμπρότερον ἴσως, ἀλλὰ βεβαίως ἀμφίβολον.

— Οὐδέποτε ἐπεθύμησα ἄλλο τι παρὰ νὰ εἶμαι καλὸς ψαρῆς, ὑπέλαθεν ὁ Ἰωάννης. Καὶ ἂν ἀκόμη μοῦ προσέφερον τὸν θρόνον τοῦ Τιβερίου θὰ τὸν ἠρνούμην· εἶνε κανεὶς ἀσφαλῆστερος εἰς λέμβον, μὲ ἄνεμον νοτιοδυτικὸν παρὰ ἐπὶ κεφαλῆς κυβερνήσεως.

Μόνος ὁ Δημήτριος δὲν ὠμίλει.

— Δὲν εὐρίσκεις ἀντιρρήσεις νὰ μοῦ κάμης; λέγει αὐτῷ ὁ Νικολῆς, μήπως δὲν συμμερίζεσαι τὰ αἰσθήματα τῶν ἀδελφῶν σου;

— Γνωρίζετε καλῶς, πάτερ μου, εἶπεν ὁ Δημήτριος ὅτι εἶμαι τῆς γνώμης σας. Ὁ Γεώργιος, ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Παῦλος θὰ ἔχωσι τὴν αὐτὴν γνώμην, ὅταν θὰ τοὺς ἐξηγήσητε σαφέστερον τὴν ἰδέαν σας.

— Ἐὰν πρόκειται νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὸν Φάρον καὶ νὰ διατρέξωμεν ὅλον τὸν κόσμον θ' ἀντιταχθῶ μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις μου ὡς σύζυγος καὶ μήτηρ, ἀνέκραξεν ἡ Κατίνα.

— Δὲν πρόκειται οὐδὲν νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὴν νῆσόν μας, ὅπου χάριτι θεῖα εἶμεθα ὅλοι εὐτυχεῖς, εἶπεν ὁ Βανδάρος. Ὅχι, ἀγαπητοί μου, θὰ μείνωμεν ἐδῶ, διότι ἐπὶ τῶν βράχων τούτων θ' ἀποκτήσωμεν δόξαν τινὰ καὶ μεγάλην περιουσίαν.

— Τότε ἐξηγηθῆτε ὀργήγορα, πάτερ, ἀνέκραξαν οἱ νεανίαι.

6

Ο "ΠΟΣΕΙΔΩΝ",

— Ἡ Δημοκρατία τοῦ Φάρου, ὅπως ἐβαπτίσατε τὴν μικρὰν κυβερνήσιν μας, ἔχει ἀνάγκη τῆς ἐργασίας καὶ τῆς εὐφυΐας σας, ὅπως ἀνάσρηξεν ἐκ τοῦ βάρους τῆς θαλάσσης τὸν Ποσειδῶνα, ὁ ὁποῖος πλέον τῶν δύο ἐτῶν ἀναπαύεται ἐπὶ τοῦ ἔξ ἄμμου στρώματός του.

— Ν' ἀνεγκύσωμεν τὸν Ποσειδῶνα! ἀλλὰ

εἶνε ἀδύνατον, ἀνέκραξεν συγχρόνως ὁ Ἰωάννης ὁ Γεώργιος ὁ Παῦλος καὶ ἡ Κατίνα.

— Δὲν ὑπάρχει εὐκολώτερον πρᾶγμα, ἀπήνησεν ἀπλῶς ὁ Βανδάρος καὶ ὁ Δημήτριος.

— Ἰδοὺ ἔργον, ὅπερ μᾶς ὑπεθυμίζει τὸ τῶν Τιτάνων! προσέθηκεν ὁ γραμματισμένος Παῦλος. Οἱ δέκα βραχίονές μας ὁμοῦ θὰ δυναθῶσι ν' ἀνεγείρωσι τὸν παμμεγέθη τοῦτον ὄγκον;

— Ν' ἀνεγκύσωμεν τὸν Ποσειδῶνα ὡσεὶ ἐπρόκειτο περὶ δελφίνος ἢ μυρμίνης... Τὸ συλλογίζεσθε, ἀγαπητέ μου πάτερ, ὑπέλαθεν ὁ Ἰωάννης. Διὰ τοῦτο λοιπὸν θέλετε νὰ μᾶς μεταβάλετε εἰς δύτας!

— Τέκνα μου, ἐὰν δὲν προέβλεπον ἐκ τῶν προτέρων ὅλας τὰς ἀντιρρήσεις σας θὰ εἴχετε τὸ δικαίωμα νὰ μὲ νομίζετε τρελλόν; ἀλλὰ θὰ ἀποκριθῶ εἰς ἐκάστην ἐξ αὐτῶν. Ναί, οἱ δέκα βραχίονές μας, κύριε Παῦλε, θ' ἀρκέσωσιν, καὶ δὲν θὰ ἔχωμεν ἀνάγκη νὰ καλέσωμεν εἰς βοήθειάν μας τοὺς Τιτάνους. Ἀρκεῖ μόνον νὰ χρησιμοποιήσωμεν εὐφύως τὰς μετρίαις γνώσεις ἡμῶν.

Τότε ὁ οἰκογενειάρχης ἐξήγησεν εἰς τοὺς υἱοὺς του τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἐμελλε νὰ ἐνεργήσῃ, ὅπως ἀνεγκύσῃ τὸ ἀμερικανικὸν ἀτμόπλοιον.

Οἱ κατ' ἀρχὰς δύσπιστοι νεανίαι ὀλίγονκατ' ὀλίγον ἐπέισθησαν ὡς ἐκ τῆς ἀπλότητος τοῦ τρόπου. Ἦτο δύσκολος ἐργασία, ἡ ὅποια ἀπῆται ταχύτητα καὶ συμφωνίαν.

Ἀπεφάσισαν ἀμέσως νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς ἐποχῆς, διότι ἡ θάλασσα εἶνε γαλήνιος κατὰ τὸ θέρος καὶ αἱ ἡμέραι καθὸ μακρότεραι ἐπιτρέπουσι νὰ ἐργασθῇ τις δραστηρίως.

Ἐνθαρρυνθεὶς ἡδὴ ὑπὸ τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων του διὰ τὸ σχέδιον, ὅπερ ὠνευροπόθει ἀπὸ πολλοῦ, ὁ Νικολῆς ἀπεφάσισε ν' ἀνχωρήσῃ εἰς Τῆνον, χωρὶς ν' ἀργήσῃ, διὰ ν' ἀγοράσῃ ἀτμαντλίαν. Ἡ ἀντλία αὕτη ἦτο ἀναγκαία, κατεπιλούουσα μάλιστα, διὰ τὰς ἐργασίας καὶ αἱ θυσίαι, εἰς τὰς ὁποίας ὑπεβάλλοντο οἱ Βανδάρου ἀπεδεικνυον ὅλην τὴν ἐμπιστοσύνην ἣν ἔτρεφον εἰς τὸ ἔργον των.

Πρέπει τις νὰ εἶνε ναυτικός, υἱὸς ναυτικοῦ, ἢ νὰ ἔχη κατοικήσῃ καθ' ὅλον του τὸν βίον εἰς τὴν ὄχθη τῆς θαλάσσης, διὰ νὰ ἐννοήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπερ παρουσιάζει ἡ ἀνεγκύσις πλοίου τινός. Οἱ μικροὶ μου ἀναγκῶσται θ' ἀκολουθήσωσι ἄρα γε μετ' εὐχαριστήσεως τὰς περιπετείας τῆς διασώσεως; Τὸ ἐλπίζω ἀπ' οὗ ἡ φαντασία

καὶ ἡ εὐφυΐα ἀρέσκονται εἰς τὰ διηγήματα, τὰ ὅποια δύνανται νὰ τὰς ἀνεγκύσωσιν.

Ἡ ἀγορά τοῦ Βανδάρου ὑπῆρξεν ἐπιτυχής. Εὐρην κατὰ σύμπτωσιν ἀτμαντλίαν 20 ἵππων δυνάμειως, μετὰ σωλήνων ἐξ ἐλαστικοῦ κόμμεως εἰς σχετικῶς ἐλαχίστην τιμὴν.

Ἐφωδιάσθη ἐπίσης μὲ μεγάλην λέμβον καὶ γαιάνθρακας, ὅπως κινή τὴν μηχανήν.

Ἡ μεταφορὰ τῆς ἀντλίας ὑπῆρξε δύσκολος πρὸ πάντων, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ τὴν ἐξχαγάσῃ τῆς λέμβου, ὅπως τὴν στήσωσιν εἰς τὴν περαλίαν.

Εὐτυχῶς ὁ Δημήτριος δὲν εἶχε χάσῃ τὸν καιρὸν του κατὰ τὸ ταξίδιον τοῦ πατρός του. Βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ μηχανικοῦ Γεωργίου εἶχεν ἐγκαταστήσῃ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ βράχου, ὁ ὁποῖος εὐρίσκετο πλησίον τοῦ Ποσειδῶνος, ζύλινον γέρανον (βίντς) καλῶς ἐστηριγμένον καὶ μετὰ σιδηρῶν τροχαλιῶν καὶ ἀλύσεων.

Ἐρευνῶντες εἰς τὴν ἀποθήκην, τὴν ὁποίαν ἀπεκάλουν *γαύσταθμον*, εὗρον πᾶν ὅ,τι ἦτο ἀναγκαῖον διὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῆς τοιαύτης μηχανῆς προωρισμένης ν' ἀνεγείρῃ τὰ βάρη, τοῦ ζύλου καὶ τοῦ σιδήρου ὄντων ἀφθῶν μεταξὺ τῶν ναυαγίων.

Ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξὶς καὶ ἡ εὐχαρίστησις συνάμα τοῦ Νικολῆ Βανδάρου, ὅταν εἶδε τὸ ἔργον τοῦ υἱοῦ του!

Χάρις εἰς τὸν γέρανον, ἡ ἀντλία ἐξήχθη μετὰ προσοχῆς καὶ ἐτοποθετήθη ἐπὶ τῶν βράχων, ὅπου ἐμελλε νὰ ἐργάζηται.

Ὁ γαιάνθραξ ἐξήχθη κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον. Τὸν ἔθηκον εἰς σάκκους καὶ τὸν ἔριψαν εἰς ὑπόστεγον κατασκευασθὲν πλησιέστατα τοῦ τόπου τῶν ἐργασιῶν. Ἐκαστος ἐπεθύμει νὰ λάβῃ ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν διάσωσιν τοῦ Ποσειδῶνος, οὕτως ὥστε καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ κοράσια ἔθηκον εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἐργατῶν τοὺς βραχίονας καὶ τοὺς πόδας των.

Ὅταν ἀπαξ ἡ μηχανὴ ἐστερεώθη ἐπὶ τοῦ βράχου, τὴν ἠνάψαν ὅπως δοκιμάσωσι τὴν ἀντλίαν.

Ὅτε δὲ ἄφθονον ὕδωρ ἐξῆλθε τῶν σωλήνων, τὸ ἀκρατῆριον ἐχειροκρότησεν.

— Μὲ τοιαύτην μηχανήν, τέκνα μου, εἶπεν ὁ Βανδάρος, ἡ ὅποια δύναται ν' ἀντλήσῃ τετρακόσια κυβικὰ μέτρα ὕδατος καθ' ὥραν, νομίζω ὅτι ὁ Ποσειδῶν ὅσον μέγας καὶ ἂν εἶνε θὰ ἐκνεωθῇ ταχέως. Ἀλλὰ κατὰ πρῶτον πρόκειται νὰ γνωρίζωμεν ποῖον εἶνε τὸ μέγεθος

τῆς ὀπῆς ἢ τῶν ὀπῶν, αἵτινες ἐσχηματίσθησαν κατὰ τὴν σύραξιν τοῦ πλοίου ἐπὶ τῶν βράχων. Πρὶν θεραπείη τις πληγωμένον πρέπει νὰ γνωρίσῃ τὸ βάθος τῆς πληγῆς.

— Νὰ θεραπεύσωμεν πληγωμένον! εἶπεν ὁ Παῦλος, ἠμπορεῖτε νὰ εἴπητε θαρραλέως ν' ἀναστήσωμεν νεκρὸν. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μέλλετε νὰ πράξετε, πάτερ μου, δὲν εἶνε χειρουργικὴ παρὰ μαγεία. Ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ, ὁ ὁποῖος οὔτε ναυτικός οὔτε μηχανικός εἶμαι, ὁμολογῶ ὅτι τὸ νὰ ἴδω τὸ μέγα τοῦτο πλοῖον, τοῦ ὁποῖου δὲν βλέπω παρὰ τὸ ἄκρον τῶν ἰσθῶν νανέλθη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, θὰ εἶνε θαῦμα.

— Οὐδὲν πρακτικώτερον καθὼς θὰ ἴδης, τῆς διασώσεως ταύτης. Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ μόνον νὰ μὴ ἀπατώμαι καὶ ἡ ὀπῆ τοῦ πλοίου νὰ εὐρίσκειται εἰς τὰ πλευρὰ καὶ ὄχι εἰς τὴν τροπίδα, διότι τότε ἡ ἐργασία θὰ εἶνε μακροτέρα καὶ ἐπιπονωτέρα.

Ἰπάγω ἀμέσως νὰ ἐνδυθῶ τὴν στολὴν τοῦ ὑποβρυχίου χειρουργοῦ, ἐξηκολούθησεν ὁ Νικολῆς περιχαρῆς καὶ εὐτυχῆς διότι ἔβλεπε τοὺς υἱοὺς του συμμεριζομένους τὰς ἐλπίδας του πρέπει νὰ ἐξετάσῃ τὸ πλάτος τῆς σχισμῆς, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἐπιδιορθώσωμεν.

— Καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας θὰ ἐπιθέσωμεν στερεὸν ἐπίδεσμον, προσέθηκε γελῶν ὁ Δημήτριος.

— Δύναται τις ν' ἀποκαλέσῃ τὸν πατέρα Ἀμβρόσιον Παρὲ τῶν βυθισμένων πλοίων, εἶπεν ὁ Παῦλος, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχανε ποτε τὴν εὐκαιρίαν, ὅπως εἴπη ἀστείαν τινὰ λέξιν.

7.

ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΙ ΕΡΓΑΤΑΙ

Ἡ στολή, τὴν ὁποίαν φοροῦσιν οἱ ὑποβρυχιοὶ ἐργαταί, ὀνομάζεται σκάφανδρον.

Τὸ ἐνδυμα τοῦτο ἀποτελεῖται ἀπὸ σειρὰν ἐξαρτημάτων, ὧν τὸ μᾶλλον ἀπαραίτητον εἶνε ἡ *ἀεραγλία*, ἥτις παρέχει εἰς τὸν δῦτην τὸν ἀναγκαῖον διὰ τὴν ὑπαρξίν του ἀέρα.

Τὸ σκάφανδρον εἶνε κατασκευασμένον ἐκ βαμβακεροῦ ὑφάσματος ἢ ἐκ πανίου, κεκαλυμμένον διὰ παχέος στρώματος ἐλαστικοῦ κόμμεως. Ἀποτελεῖται ἐκ κράνους καὶ ἐξ ἰδιαιτέρων ὑποδημάτων μὲ πέλωμα ἐκ μολύβδου χρησιμεύοντα, ὅπως καταστήσωσι βαρύτερον τὸν δῦτην, ὃν τὸ ὕδωρ τείνει πάντοτε ν' ἀνεγείρῃ καὶ ἀνατρέψῃ.

Τὸ χάλκινον κράνος φέρει ἔμπροσθεν τέσσα-

ρας φακούς, οίτινες προφυλάττονται και υπό πλέγματος εκ χαλκού.

Ο αήρ έρχεται εις τό όπισθεν μέρος του κράνου δια μέσου σωλήνος εξ ελαστικού κόμμεως συγκοινωνούντος με την άντλία. Η άντλία αύτη, τοποθετημένη εντός λέμβου πρέπει να χρησιμοποιηται μετά προφυλάξεως, διότι εάν ό δύτης στερηται αέρος κινδυνεύει ν' αποθάνη εξ ασφυξίας. Εάν ό αήρ εινε πολύς, ό δύτης γίνεται τόσοσν ελαφρός, ώστε τά ενδύματα αυτού εξογκούμενα τόν επαναφέρουσιν εις την επιφάνειαν τής θαλάσσης. Όπως αποφυγή τό άτοπον τούτο, ό δύτης ανοίγει κρουόν εύρισκόμενον πλησίον του στόματος και ούτω ό περιττός αήρ εξέρχεται.

Ο σωλήν, όστις συγκοινωνεί μετά του σκαφάνδρου, εινε κατασκευασμένος εξ ελαστικού κόμμεως, περιτετυλιγμένου με πανίον δι' ιστία χρησιμεύον, όπως προφυλάττη αυτόν από τά σχισίματα.

Ο δύτης φέρει πάντοτε μεθ' έαυτου έγχειρίδιον χρησιμεύον, όπως κόπτη πών ό,τι τόν έμποδίζει υπό τό ύδωρ και σχοινίον χρησιμεύον, όπως τόν κρατή εις διαρκή συγκοινωνίαν μετά τών εις την επιφάνειαν τής θαλάσσης εύρισκόμενων συντρόφων του.

Η χρήση του σκαφάνδρου εινε λίαν κοπιαστική και ό φέρων αυτό δέν δύναται να έργασθη επί τόσοσν χρόνον, όσον και ό επί τής γής εργαζόμενος εργάτης.

Φαντάζεσθε, μικροί μου αναγνώσται, τάς προφυλάξεις, τάς όποιās λαμβάνει ό δύτης, όπως σταθθ ήρθιος και έμποδίση τόν σωλήνα, όστις οδηγεί τόν αέρα από του να έλθη εις επαφήν μετά τών περικυκλούντων αυτόν αντικειμένων, ή ελαχίστη πτυχή, ή ελαχίστη θραύσις τών σωλήνων δύνανται να προκαλέσωσι την ασφυξίαν του.

Με τοιούτο λοιπόν μηχανήμα έφωδιασμένος ό Νικολής Βανδάρος κατήλθεν εις τόν βυθόν τής θαλάσσης εις τό μέρος ακριβώς, όπου ό Ποσειδών είχε βυθισθ.

Ο Ιωάννης και ό Δημήτριος ανέλαβον τόν χειρισμόν τής άντλίας και άνέμενον έναγωνίως την άνοδον του πατρός των.

Κάθε πέντε λεπτά έκίνουον τό σχοινίον, τό όποιον έσήμαινε: «Πώς έχετε;» ελαφρόν κτύπημα του σχοινίου τοίς άπήντα. «Καλώς».

Μετά ήμίσειαν ώραν τό σχοινίον εκινήθη τέσσαρας φορές, όπερ εις την γλώσσαν των

δυτών σημαίνει ότι επιθυμει τις ν' άνέλθη.

Πάραυτα οι νεανίαι άνεβίβασαν μετά προφυλάξεων τόν πατέρα των ελαττούντες όλίγον κατ' όλίγον την κίνησιν τής αεραντλίας.

— Ο Θεός εύλογεί τά σχέδιά μας, τέκνα μου, ειπεν ό Βανδάρος, άμα ως άπηλλάγη του κράνου και ήδυνήθη να όμιλήση. Τό πλοϊον κατέχει την θέσιν ην ύπέθετον... Ο Ποσειδών σχισθείς εις την άριστεράν πλευράν επί μήκους 25 εκατοστών του μέτρου εξηκολούθησεν επί τινα λεπτά τόν δρόμον του. Έπειτα ως εκ του ύδατος, όπερ επλήρου αυτόν έβυθίσθη επί στρώματος εξ άμμου εις απόστασιν δέκα πέντε μέτρων από του σκοπέλου. Απορώ μάλιστα πώς, ενώ τό άτμόπλοϊον έβυθίσθη τόσοσν πλησίον τής νήσου, ούδεις άλλος ήδυνήθη να σωθη έκτός έμου. Εινε άληθές ότι ή θαλάσσα ήτο πολύ τρικυμιώδης, ή νύξ ζοφερά και ό Φάρος εκρύπτετο υπό την εξ άφρου στεφάνην, ην έσχημάτιζον τά κύματα εις τό μέρος τούτο, θραυόμενα επί των σκοπέλων.

— Ναι, δόξα τω Θεω, άνέκραζαν οι δύο νεανίαι, έγείροντες προς τόν ουρανόν βλέμματα πλήρη εύγνωμοσύνης, διότι σās έσωσεν από τοιούτου κινδύνου.

Ο Βανδάρος ένηγκαλίσθη τοίς υίους του και μετά τινα κωπηλασίαν έφθασαν εις τό νευπηγειον (εργαστήριον), όπου ό Παύλος και ό Γεώργιος είχαν μείνη μετά τής μητρός των.

Όταν ούτοι έμαθον την καλήν είδησιν, έριψαν τά καλύμματά των εις τόν αέρα ανακράζοντες πλήρης χαράς ζήτω.

— Τώρα που γνωρίζομεν ότι τό πλοϊον εύρίσκεται εις καλήν κατάστασιν και εινε πληγωμένον εις καλόν μέρος δέν πρέπει ν' άρχίσωμεν να εργαζόμεθα; ειπεν ό Παύλος.

— Σήμερον εινε ή πρώτη Ιουνίου, άπήντησεν ό Βανδάρος. Θ' άρχίσωμεν αύριον την αύγήν και είμαι πεπεισμένος, εάν τίποτε δέν ανακόψη τάς εργασίας μας, ότι θ' άνελκύσωμεν τόν Ποσειδώνα εντός τριών μηνών.

— Εντός τριών μηνών μόνον! άνέκραζεν ό Γεώργιος.

— Ίσως όλιγώτερον, ειπεν ό Βανδάρος, διότι ή άπατώμαι παρά πολύ, ή την πρώτην Σεπτεμβρίου την ιδίαν ώραν τό άτμόπλοϊον θα άγκυροβολη πρό του Φάρου φέρον επί του ίστου την κυανόλευκον σημαίαν τής πατρίδος μας.

Κατά τό έσπέρας τής τόσοσν γονίμου εις

συγκινήσεις ήμέρας ταύτης, ό Νικολής Βανδάρος εκάθητο εις τό δωμάτιον, τό εύρισκόμενον ακριβώς υπό τόν Φάρον. Ητο ή σειρά του να φρουρήση.

Είχεν ανοίξη τό προς την θαλάσσαν βλέπον παράθυρον και ειχεν επακουμβήση εις αυτό. Τι έσκέπτετο άρά γε; Δύναται τις εύκόλως να τό μαντεύση. Τι άλλο δύναται να σκεφθη κατ'ά την ήμέραν τής κληρώσεως εκείνος, όστις κατέχει πολλούς αριθμούς λαχείου παρά τό μεγαλύτερον ποσόν;

Ο μηχανικός, βασανιζόμενος από πολλού, υπό τής ιδέας τής κληρώσεως να σώση τόν Ποσειδώνα άπήλαυεν ήδη μεγάλης ήρεμίας πνεύματος και βαθείας άνακουφίσεως. Συνέβαινε εις αυτόν επιτυχόντα του σκοπού του, ότι συμβαίνει εις πάντα εύτυχη. Έλυπετο δηλαδή, διότι ύπήρξε τόσοσν άπαισιόδοξος δια τόν Φάρον και διότι έμεγαλοποίησε τοίς κινδύνους, τοίς όποιους διέτρεχον εν αυτώ. Επέπληττεν έαυτόν δια την εκούσιον έγκατάλειψιν τής γονίμου και φιλοξένου ταύτης γής, ην οι υιοί του δέν εκάλιεργουν πλέον. Πρό των περι του Ποσειδώνος σχεδίων περιποιούσν τόν Φάρον μετά ζήλου έλπίζοντες εις τό μέλλον. Σήμερον ούδεις σχεδόν έσκέπτετο περι αυτού. Όπως άφρωσιωμένοι εις τό νέον αυτών έργον οι υιοί Βανδάρου ήέλουν και αυτήν άκόμη την συγκομιδήν και ό Νικολής άνελογίζετο την στιγμίν, καθ' ην θα ήναγκάζετο να καταφύγη εις τοίς χωρικούς τής Γήνου, όπως θερίση τόν σίτον και κόψη τόν χότρον.

Και εν τούτοις ή νήσος Φάρος ήτο λίαν κομφή με τάς δεινροστοιχίας της και τόν μέγαν λευκόν φάρον της. Ηξίζε να έγκαταλειφθη τόσοσν άδίκως;

Εν ω τοιουτοτρόπως έσκέπτετο ό φύλαξ, περιέφερε τά βλέμματα περίξ αυτού εν τω κύκλω, όν έχάραττεν ή λάμψις του φάρου.

Τό φώς του φανού διεχέετο περίξ τής νήσου και άπωτέρω επί τής θαλάσσης, φωτίζον ως εν πληρει ήμέρα τά γαλήνια ύδατα, τοίς άπαστράπτοντας βράχους και την πολύχρωμον γήν.

Τό να ζητη τις περιουσίαν, όταν κέκτηται την εύζωίαν, και τό να διακινδυνεύη την ζωήν του ως και την των υιών του εις εργασίαν επίπονον και άνωφελη Ίσως, όταν έχη την ήσυχίαν του... αποτελούσιν άπόπειραν κατ'ά τής Θείας Προνοίας;

Ο Βανδάρος θελχθείς υπό τής μαγευτικής

εικόνας, ήτις έχουσα ως πλαίσιον την θαλάσσαν εξελίσσετο πρό αυτού, έμελλε να κατηγορήση έαυτόν ως άγνώμονα, ότε αϊφνης ήσθάνθη έαυτόν καταλαμβανόμενον υπό ζάλης. Ο εκ γρανίτου πύργος εις την κορυφήν, του όποιου εύρίσκετο έφάνη κλονιζόμενος επί τής βάσεως αυτού.

Εξ ένστίκτου έρείφη προς τά όπισω και εκτύπησε σφοδρώς επί του άπέναντι του παραθύρου εύρισκόμενου τοίχου.

Η δόνησις ήτο τόσοσν ταχεία, τόσοσν άπρόοπτος, ώστε ό Νικολής με τό μέτωπον πληγωμένον δέν ήδύνατο να έννοήση τό φαινόμενον.

— Χωρίς άλλο σκοτοδινιάσις! έλεγεν.

Έγερθείς επλήσιασεν εις τό παράθυρον, αλλά πάραυτα άφήκε τρομεράν κραυγήν: ό φάρος είχε σβεσθ.

Χωρίς ούδέ λεπτόν να χάση ό Νικολής άνέβη ψηλαφητεί τάς βαθυίδας, αίτινες τόν έχώριζον από τόν φανόν. Τό έτι θερμόν μηχανήμα και αι καπνίζουσαι θρυαλλίδες άπεδείκνυον ότι ό φάρος είχε σβεσθ αιφνηδίως, χωρίς αι λυχνία να στερηθώσιν έλαίου, διότι τό με κωδωνίσκος έφωδιασμένον μηχανήμα, όπερ άναγγέλλει την εξάντλησιν του ύγρου, δέν είχε σημάνη.

Ο Βανδάρος ήναψε τόν φανόν. Τό άπλετον φώς, όπερ διεχύθη περίξ αυτού εις τά εκ μαρμαρού διαμερίσματα, κατέστειλεν όλίγον τόν τρομόν του.

Κατέβη βραδέως την κλίμακα και, φθάσας εις τό μικρόν δωμάτιον έγονυπέτησε, έννοιών ήδη πληρέστατα ότι είχε συμβη σεισμός είχε κλονήση τόν φάρον. Ητο προειδοποίησις του Ούρανού, καθ' ην στιγμίν ακριβώς τω άπηύθυνεν έρώτησιν και ήσθάνετο άμφιβολίαν.

Πολλάκις ό Βανδάρος φρουρών την νύκτα ήσθάνθη δονήσεις του ύψηλου πύργου, ούδέποτε όμως δόνησις τόσοσν ισχυρά τόν είχε κλονίση.

Και ή οικογένειά του, έγερθείσα αιφνηδίως και όλως περίφοβος, δέν θα τόν έφώναζεν.

Επί τή σκέψει ταύτη ό Βανδάρος δέν ήδυνήθη να κρατηθ. Έγκατέλειψε, παρά την συνήθειάν του, την θέσιν του, κατέβη τάχιστα τά έπτά πατώματα, τά όποια τόν έχώριζον από τοίς βράχους, και διήλθε τρέχων τόν μικρόν κήπον, όστις εύρίσκετο μεταξύ τής οικίας και του φάρου.

(Έπεται συνέχεια).

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΒΕΡΩΦ

Ο ΕΘΝΙΚΟΣ ΜΑΣ ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ

Απέθανε και ο τελευταίος των μεγάλων του έθνους μας ευεργετών και παύει πλέον η λαμπρά εκείνη σειρά, ήτις τόσην πλούσιαν ζωήν διέχυσεν εις τὰς φλέβας ήμών δια τών ευεργεσιών της. Ο όγδοοκοντούτης και πλέον Άβέρωφ, ό σεβαστός και εις όλους γνωστός γέρον, εξέλιπεν έν Άλεξανδρεία, τελευταίος πλέον γόνος της μεγάλης τών έθνικών άνδρών οικογενείας και αντίξιος της αϊδίου ευγνωμοσύνης, του μικρού αυτού φόρου, τόν όποιον μόλις δυνάμεθα να κατάβάλωμεν. Χωρίς πάταγον και θόρυβον συνεπλήρωσεν ό μέγας αυτός άνθρωπος τὰς ήμέρας του και τήν 17 Ιουλίου απέδιδε τήν τελευταίαν πνοήν του εις τὰς χείρας του παντοδυνάμου Θεού.

Εις τó μικρόν εκείνο χωρίον, τó διάκριτον εις τούς γεωγραφικούς χάρτας, τó όποιον όμως όλοι γνωρίζομεν ως πατρίδα τóσων και τóσων μεγάλων άνδρών, έγεννήθη και ό Άβέρωφ. Κατήγετο από τó Μέτσοβον τó βουνώδες αυτό χωρίον της Ήπειρου και εις αυτό διήλθε τὰ πρώτα έτη της ζωής του με τούς αγαθούς και χριστιανικούς γονείς του.

Πολύ ένωρίς επεδόθη εις τó εμπόριον, όπως άλλως ήτο συνήθεια κατά τήν εποχήν εκείνην, και ως έκ τούτου ήναγκάσθη να αφήση τó χωρίον του και να απέλθη εις μακρινὰς χώρας εμπορικήτας, όπου καλλίτερον ήδύνατο να

εργασθῆ. Έταξείδευσε λοιπόν εις τήν Ρωσίαν και εις διάφορα άλλα κέντρα και επί τέλους κατέληξεν εις τήν Αίγυπτον, τόν πλούσιον και ιστορικόν αυτόν τόπον, εις τόν όποιον και απεφάσισε να εγκατασταθῆ όριστικώς πλέον. Και πραγματικώς από της εποχής εκείνης δέν αφήκε τήν χώραν αυτήν τών Φαραώ, και έζησεν έντός αυτής όλόκληρον τήν μακράν και ευεργετικήν δια τó έθνος μας ζωήν του.

Ο Άβέρωφ, όστις έλαβε τó όνομα τούτο κατά τήν έν Ρωσία διαμονήν του, ήτο πολύ δραστήριος και εργατικός. Φιλόπονος καθ' υπερβολήν και ουδέποτε αποκάμνων κατώρθωσεν ένωρίς άκόμη να δημιουργήση μεγάλην περιουσίαν και να θέση τὰς βάσεις μέλλοντος, τó όποιον όμολογουμένως δύναται να θεωρηθῆ μοναδικόν εις τήν ιστορίαν μας. Αί έ-

πιχειρήσεις του προώδεον πάντοτε και ως έκ τούτου ό μικρός εκείνος του Μετσόβου έμπορος εις διάστημα όλίγων έτών κατέλαβεν λαμπράν θέσιν μεταξύ πάντων τών έμπορευομένων εις τήν Αίγυπτον.

Ταχέως ήρχισε τó ευεργετικόν στάδιόν του. Πρίν ή άκόμη δημιουργήση τήν κολλοσιαίαν περιουσίαν του έσπευσε να μεταδίδη και εις τούς άλλους, όσοι είχαν ανάγκην, τὰ πολλά του αγαθά. Ευηργέτησε πάσχοντας, έβοήθησε πτωχούς, άνήγειρε σχολεία, συνετήρει φιλανθρωπικά καταστήματα συνέτρεξεν εις πολλά άλλα έθνικά έργα και επί τέλους απεδεί-

χθη άνεξαντίλτος εις τó πλῆθος τών μεγάλων και πολυτίμων του ευεργεσιών.

Άλλ' ιδιαιτέρως και καθ' έξοχήν ευηργέτησε τήν Ελλάδα και τὰς Άθήνας, τὰς όποιάς ήγάπα καθ' υπερβολήν. Έκτός τών πολλών άλλων δωρεών του δια τήν ώραίαν αυτήν πόλιν εκείνο τó όποιον τόν κατέστησε μέγαν είνε ή άνίδρυσις της στρατιωτικής σχολής τών Ευελπίδων και πρό παντός του Παναθηναϊκού Σταδίου. Με τó καλλιμάρμαρον και έκ λευκότητος άστράπτον αυτό κτίριον ό Άβέρωφ ανασυνέστησε και πάλιν τούς αρχαίους Όλυμπιακούς αγώνας και ανέδειξε τήν Ελλάδα, κατά τó 1896, χώραν διεθνούς συγκεντρώσεως και τóσων επαίνων άξίαν. Δι' αυτό και τó όνομα του Άβέρωφ θά μείνη ανασπαστός συνδεδεμένον με τó μέγα αυτό γεγονός, τήν ανασύστασιν δηλαδή τών Όλυμπιακών αγώνων, οι όποιοι πρό τóσων έτών έπανασαν ύψιστάμενοι. Μόνον δέ τούτο θά έφθανε δια να καταστήση τήν μνήμην του αιώνιαν και αϊδιον.

Δέν παύουν έν τούτοις έδω αί ευεργεσίαι του μεγάλου έθνικού μας ευεργέτου. Η διαθήκη του αποδεικνύει πόσον ό άνθρωπος αυτός υπήρξε μέγας και πατριώτης, διότι αρκετόν μέρος της περιουσίας του αφήνει εις διάφορα έθνικά καθιδρύματα και εξασφαλίζει δι' αυτού τήν συντήρησιν των σταθερώς και άκόπως.

Ίδου τί έκαμεν ό Άβέρωφ. Σήμερον

δέν ύπάρχει πλέον, και ό άνθρωπος εκείνος με τó ύψηλόν του άνάστημα, τήν αυστηράν όλίγον φυσιογνωμίαν του, ό όποιος έζη τόσον ήσυχα και περιωρισμένα εις τήν Άλεξανδρείαν, χωρίς ποτε να θελήση τὰς τιμάς, τὰς όποιάς τῷ προσέφερον, εξέλιπεν άφοϋ διήλθε τόν μακρόν χριστιανικόν και πατριωτικόν βίον του τόσον άποτελεσματικώς.

Πρό όλίγων μινών εις τήν αυτήν θέσιν ό Άνδρέας Συγγρός έκ της αυτής άτυχούς άφορμής άνέγραφε τó όνομά του, τó επίσης μέγα και λαμπρόν. Ο εις κατοπιν του άλλου, οι δύο αυτοί μεγάλοι έθνικοί μας ευεργέται, απήλθον και σήμερον δέν ύπάρχει κανείς άξιος και περιφανής διάδοχος των. Διότι πράγματι είνε δύσκολον να εύρεθῆ σήμερον άνθρωπος τόσον αληθής χριστιανός και τόσον θερμός πατριώτης όπως αυτοί, οι όποιοι όλόκληρον τήν περιουσίαν των έθεώρησαν κτήμα άνήκον όχι εις αυτούς, άλλ' εις τήν πατρίδα των.

Εις τó έθνος μας όμως οι μεγάλοι ευεργέται δέν εξέλιπον ποτέ μεθ' όλην τήν φαινομενικήν έλλειψιν θά αναφανούν άλλοι νέοι, επίσης μεγαλόφρονες, και ή έλπις αυτή πρέπει ζωηρότερον να συντηρηση τήν μνήμην όλων τών έθνικών μας ευεργετών και του τελευταίου άποθανόντος Άβέρωφ.

Κ. Σπανούδης.

ΠΩΣ ΗΘΕΛΑ!

Πώς ήθελα να ήμωνα πουλάκι,
Ένα πουλάκι όμως δυνατό,
Με τὰ φτερά γερά, για να ήμπορούσα
Έως ήψηλά στον ήλιο να πετώ!

Άν ήμωνα πουλάκι, αν πετούσα,
Άν έφθανα στον ήλιο μιάν ήμέρα,
Θά τόν ρωτούσα τότε ποϋ πηγαίνει
Σαν βρέχη και δέν βγαίνει έδω πέρα;

Αυτά θα τόν ρωτούσα αν ήμν
Πουλάκι και πετούσα ήψηλά.
Μα θα ρωτήσω τώρα τόν μπαμπά μου,
Αϊ, οι μπαμπάδες ξερούνε πολλά!

Τό βράδυ θα ρωτούσα ποιός τόν σβύνει,
Ποιός τόν άνάβει πάλι τήν αυγή,
Και πώς ήμπορεί να κάθεται μονάχος,
Γιατί ποτέ δέν έρχεται στη γη;

Θά τόν ρωτούς' άκόμα τόν χειμώνα
Τόσο γιατί να γίνεται όχρος;
Θά τόν ρωτούσα πόσων χρόνων είνε.
Παππούς, παιδί, μέγας ή μικρός;

Είμαρμέν.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΗΝΩΝ ΠΡΟΣ ΜΙΚΡΟΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΤΗΝ

Ζ' ΙΟΥΛΙΟΣ

Μικρέ μου φίλε,

ἀμυνω καὶ ἐγὼ τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν, κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον, καὶ κατηγορῶν ἐνδομύχως τὸν μεγαλειότερόν μου ἀδελφόν Ἰανουάριον, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν ἰδέαν νὰ σοὶ γράψῃ τὴν βιογραφίαν του, κλειομαι ἐπὶ τινὰ λεπτὰ εἰς τὸ γραφεῖόν μου καὶ ἐπιχειρῶ νὰ σοὶ γράψω καὶ ἐγὼ τὰ κατ' ἐμέ.

Συγγραφεὺς δὲν εἶμαι, οὔτε τοιαῦται ἀξιώσεις θὰ ταραξώσι ποτε τὰ ἥσυχά μου, ἐν τούτοις ἀκολουθῶν τὸ σύστημα πολλῶν συγγραφέων ὀρίζω ἐξ ἀρχῆς τὸν ἀριθμὸν τῶν σελίδων, τὰς ὁποίας θὰ καταλάβῃ ἡ ἐπιστολή μου ἀναζητῶ κωνδυλοφόρον, ἀλλάσω τὴν μεταλλικὴν γραφίδα, ἥτις ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς τοῦ προκατόχου μου Ἰουνίου ἐργασίας δὲν ἀξίζει πλέον οὔτε διὰ Κινεζικὴν καλλιγραφίαν, ἀνανεῶν τὴν μελάνην τοῦ μελανοδεχειοῦ μου, ρίπτω βλέμμα εἰς τὸ ὠρολόγιόν μου ἵνα ἴδω

ἐντὸς πότου χρόνου ὀφείλω νὰ τελειώσω καὶ μετὰ τὰς προκαταρκτικὰς αὐτὰς ἐργασίας ἡ μᾶλλον χρονοτριβὰς ἀρχίζω τὴν παρουσίαν μου. Μὲ βίαν ἐμπνευσμένου ποιητοῦ χαράσω ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς τοῦ χάρτου γωνίας τὴν ἡμερομηνίαν, γράφω σχεδὸν εἰς τὸ μέσον τὴν προσφώνησιν καὶ . . . ρίπτω ἀγκυραί, ὡς λέγουσιν οἱ ναυτικοί. Τί νὰ σοὶ γράψω; Αἱ ἰδέαι μου, ὁ νοῦς μου, ἡ ψυχὴ καὶ καρδίαν μου, πᾶσα τέλος ἡ ὑπαρξίς μου συνεκεντρώθη εἰς ἐξοχάς, δένδρα, βουνὰ καὶ θάλασσαν θέλουσι καὶ αὐταὶ διακοπὰς τώρα, ἀποχὴν ἀπὸ πάσης σοβαρᾶς ἐργασίας. Ὀργίζομαι κατὰ τοῦ ἐαυτοῦ μου, βουτῶ καὶ **δυσνοβοιωτῶ** τὴν γραφίδα μου, κλείω τὸ παράθυρόν μου, ἵνα μὴ ἡ θεὰ τῆς ἐξοχῆς ταραττῇ τὰς σκέψεις μου, πιέζω τὸ μέτωπον καὶ τοὺς κροτάφους μου, θραύω τὸ ἄκρον

τοῦ κωνδυλοφόρου μου διὰ τῶν ὀδόντων, τίποτε, τίποτε, τίποτε! Ὅπως τὸ ὄστρεον μένει προσκεκολλημένον εἰς τὸ βᾶθος τῆς θαλάσσης καὶ οὔτε ὁ ἐπιτηδείότερος δῦτης δύναται νὰ τὸ ἀποσπάσῃ πολλαίς, οὕτω καὶ αἱ δῦστροποι αὐταὶ ἰδέαι· τί ἀτυχία! Καὶ ὁ λεπτοδείκτης ἀκούραστος ἐξακολουθεῖ τὴν ταχύ του βῆμα καὶ μὲ ἐμπαίζει μὲ τὸ μονότονον κτύπημά του καὶ μὲ ἀπελπίζει ἡ ἐγγίζουσα τοῦ Ταχυδρομείου ὥρα. . . Ἀλλὰ πταίω ἐγὼ ἐπὶ τέλους ἂν ἐτάχθην μὴ τῶν διακοπῶν καὶ αἱ ὀριθεῖσαι μοι

ἀπχολαὶ θεωροῦνται ὑπὸ τῶν ἄλλων ὡς διασκεδάσεις καὶ παιδιαί;

Τί νὰ σοὶ γράψω λοιπόν; Σχεδὸν δύναμαι νὰ εἶπω περὶ ἐμαυτοῦ ὅτι εἶμαι εὐτυχής, ὡς ἀνεγνωσκάπου αὐτυχεῖ τὰ ἔθνη τὰ μὴ ἔχοντα ἱστορίαν, ἀλλ' ἂν ἄλλοτε ἠλήθευε τοῦτο, ἔπαυσε ν' ἀληθεύῃ ἐν τῇ συνειδήσει μου, διότι τόσον στενοχωρημένος εἶμαι αὐτὴν τὴν στιγμήν, μὴ εὐρίσκων τί νὰ σοὶ ἐπιστείλω, ὥστε

πᾶν ἄλλο ἢ εὐτυχῆς λογίζομαι.

Πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ λάβω μίαν ἀπόφασιν, ἂν θέλω νὰ προλάβῃ ἡ ἐπιστολή μου νὰ σοὶ σταλῇ εἰς τὰ 1899.

Λοιπὸν. Εἶμαι ὁ ἕβδομος μὴν τοῦ ἔτους, ὀνομάζομαι οὕτω κατὰ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, ἔχω 31 ἡμέρας καὶ τίποτε ἄλλο! Σὲ ἀσπάζομαι.

Ὁ ὀκνηρὸς σου φίλος

Ἰούλιος

διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς

Φίλων.

ΤΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

πτωχὸς ἐργάτης εἶχε πολυάριθμον οἰκογένειαν. Ὅταν εὐρίσκεν ἐργασίαν κατῶρθονε μὲ μέγαν κόπον νὰ ἐξοικονομῇ τὰ ἀπαραίτητως ἀπαιτούμενα διὰ νὰ θρέψῃ τὴν οἰκογένειάν του, ἀλλὰ μίαν φορὰν δὲν εὗρεν ἐργασίαν.

Τὰ παιδιὰ ἔκλαιον καὶ ἐφώναζαν

— Πατέρα, πεινοῦμεν!

Τὰ δάκρυα καὶ αἱ φωναὶ τῶν παιδιῶν ἐσπάραζον τὴν καρδίαν τοῦ δυστυχικοῦ πατρός, ὅστις ἐξῆλθε τῆς καλύβης του, ἐκάθησεν εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ αὐτός.

— Τί θὰ γείνω, ἐσυλλογίζετο, ἂν δὲν δυνηθῶ νὰ εὕρω ἐργασίαν; Τὰ παιδιὰ μου θὰ ἀποθάνωσιν ἀπὸ τὴν πείναν. Τί ἀθλιὰ ζωὴ μὲ περιμένει!

Ἐνῶ ἐσυλλογίζετο αὐτὰ καὶ ἔκλαιε, τὸν παρετήρησεν εἰς ἱατρός, τὸν ἐπλησίασε καὶ τὸν ἠρώτησε

— Τί ἔχεις, Ἀντώνιε; (Τοιοῦτοτρόπως ὀνομάζετο ὁ ἐργάτης). Διατί κλαίεις;

Ὁ Ἀντώνιος διηγήθη τὴν ἱστορίαν του, ὁ δὲ ἱατρός εἶπε τότε πρὸς αὐτόν

— Ἄν δὲν σκοτώσῃς τὴν ἀπελπισίαν σου θὰ σὲ σκοτώσῃ αὐτή. Ἔλα μαζὴ μου καὶ ἐγὼ εἰξεύρω πῶς θὰ σὲ ἱατρεύσω.

Ὁ Ἀντώνιος καὶ ὁ ἱατρός διηθύνθησαν εἰς τὴν πόλιν, καὶ εἰσῆλθον εἰς μίαν ὠραίαν οἰκίαν. Ὁ ἱατρός εἰσῆγαγε τὸν ἐργάτην εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἔλαβεν ἕν μικρὸν κυτίον, τὸ ἦνοιξε καὶ εἶπε

— Βλέπεις Ἀντώνιε, αὐτὸ τὸ διαμάντι; Τὸ ἐκληρονόμησα ἀπὸ τὸν πατέρα μου, καὶ ἀξίζει ἑκατὸν λίρας. Καὶ ἐκεῖνος ἦτο πτωχὸς, μολαταῦτα ἔβαζε κατὰ μέρος κάθε ἡμέραν ἕνα γρασάκι καὶ ἐχρηστάθησαν σαράντα χρόνοι περὶ τοῦ διὰ νὰ σχημακτίσῃ αὐτὸ τὸ πρᾶσον.

Ὅταν ἐκληρονόμησα αὐτὸ τὸ διαμάντι ἤμην τόσον πτωχὸς, ὅσον εἶσαι καὶ σὺ τώρα. Πολλὰς φορὰς ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν μου ἠθέλησα νὰ πέσω εἰς τὴν θάλασσαν καὶ νὰ πνιγῶ· ἄμα ὅμως ἐκληρονόμησα αὐτὸ τὸ διαμάντι ἔλαβα θάρρος καὶ δὲν ἐροθούμην πλέον διὰ τὸ μέλλον. ἤρχισα νὰ ζητῶ ἐργασίαν, διότι ἐνθυμούμην τὸ παράδειγμα τοῦ πατρός μου, καὶ τέλος κατῶρθωσα νὰ γείνω πλούσιος.

Μὲ ἔσωσε λοιπὸν αὐτὸ τὸ διαμάντι καὶ τὸ φυλάττω, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶσαι πολὺ δυστυχῆς, καθὼς ἤμην καὶ ἐγὼ ἄλλοτε, σοῦ τὸ δίδω. Ἄν εἶσαι φρόνιμος καὶ τὸ κρατήσῃς, καθὼς τὸ ἐκράτησα καὶ ἐγὼ, θὰ τὸ δώσῃς μίαν ἡμέραν εἰς ἄλλον δυστυχῆ.

Ὁ Ἀντώνιος ἠγχαρίστησε τὸν καλὸν ἱατρὸν καὶ ἐπέστρεψε περιχαρῆς εἰς τὴν καλύβην του. Διηγήθη τὰ διατρέξαντα εἰς τὴν σύζυγόν του, ἀφοῦ δὲ ἐσυλλογίσθησαν ἀρκετὴν ὥραν ἀπεφασισαν νὰ σκάψωσι μικρὸν λάκκον εἰς τὴν καλύβην των καὶ νὰ κρῦψωσιν μέσα εἰς αὐτὸν τὸ διαμάντι.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ Ἀντώνιος ἐζήτησε καὶ πάλιν ἐργασίαν, ἀλλὰ μὲ πολὺ θάρρος καὶ εὖρε τοιαύτην. Ἐνῶ πάντοτε ἦτο μελαγχολικὸς αὐτὴν τὴν φορὰν ἦτο εὐθυμὸς, εὐχαριστημένος καὶ ἐτραγωδοῦσε.

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδωκεν ἐργασίαν τὸν ἠρώτησε

— Τί ἔπαθες σήμερον, Ἀντώνιε; Διατί εἶσαι τόσον εὐθυμὸς;

— Ἄν δὲν σκοτώσω τὴν ἀπελπισίαν θὰ μὲ σκοτώσῃ αὐτή.

— Αὐτὴ εἶνε καλὴ σκέψις, ἀπήντησεν ὁ ἄλλος.

Ἐπειδὴ ὁ Ἀντώνιος ἦτο τώρα ἡτυχος, ἀφιερῶθη καθ' ὀλοκληρίαν εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ ἔγεινε πολὺ ἐπιδέξιος ἐργάτης. Ἐστερεῖτο κάποτε ἐργασίαν, ἀλλὰ δι' αὐτὸ δὲν ἔττενοχωρεῖτο πλέον οὐδὲ ἀπηλπίζετο, διότι ἐσυλλογίζετο τὸν θησαυρὸν του. Τότε ἔλεγεν εἰς τὴν σύζυγόν του.

— Πουλοῦμεν τὸ διαμάντι;

Ἐκείνη δὲ ἐμειδία, διότι ἤξευρεν ὅτι ὁ σύζυγός της ἤστειζετο.

Ἦδη μὲ τὴν ἐργασίαν του κατῶρθονε νὰ διατηρῇ τὴν οἰκογένειάν του. Οἱ σύζυγοι ὠμίλου συνεχῶς διὰ τὸν ἱατρὸν, ἡ δὲ σύζυγος ὑπελόγιζεν ὅτι, ἂν θέτη κατὰ μέρος κάθε ἡμέραν ἕν γρόσιον θὰ ἔχη εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους 365 γρόσια. Ὁ ἄνθρωπος, ὅστις λογαριάζει, γίνεταὶ οἰκονόμος, ἡ δὲ οἰκονομία εἶνε ἡ εὐτυχία μίαν οἰκίας. Ἐπειδὴ δὲ καθὼς λέγει ἡ παροιμία, *μία εὐτυχία ποτὲ δὲν ἐρχεται μόνη*, εἰς πλούσιος ἐπεφόρτισε τὸν Ἀντώνιον νὰ ἐκχερῶσῃ ἕνα μεγάλον ἀγρόν. Ὁ Ἀντώνιος δὲν

θά έτόλμα νά ανάλαβη τοσοῦτον μεγάλην ἐργασίαν, ὅταν ἦτο δυστυχής, διότι ἡ δυστυχία καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον δειλόν, ἀλλὰ τώρα εἶχε ποιοίησιν εἰς τὰς δυνάμεις του καὶ εἰδέχθη. Ἐκ τῆς ἐργασίας ταύτης ἐκέρδησεν ὀλίγα, μὲ αὐτὰ δὲ ἠγόρασεν ἓν χωράφιον, τὸ ὅποιον ἐκαλλιέργησαν τὰ παιδιὰ του. Τὰ παιδιὰ, ὅταν εἶνε μέγχα καὶ δὲν ἐργάζωνται εἶνε βάρος διὰ μίαν οἰκογένειαν, ὅταν ὅμως ἐργάζωνται εἶνε καὶ αὐτὰ πλούτος.

Ὁ Ἀντώνιος ἐπεχείρησε καὶ ἄλλας ἐργασίας, ὅλοι δὲ τὸν ἐπροτίμων, διότι ἦτο τίμιος καὶ ἐργατικός. Κατὰ πᾶν ἔτος ἐπομένως οἰκονόμει σημαντικὸν χρηματικὸν ποσόν, καὶ μὲ αὐτὸ ἠγόραζεν ἓνα ἀγρόν.

Ὅταν ἔγεινε πεντήκοντα ἔτων ἦτο ὁ πλουσιώτερος τοῦ χωρίου, πολλάκις δὲ ἔλεγεν εἰς τὴν σύζυγόν του·

— Πόσον χρεωστούμεν νά εὐλογῶμεν τὸν καλὸν ἰατρόν; Πῶς ἐπληθύνθησεν ὁ,τι μᾶς προεἶπε; Τώρα εἰμεθα πλούσιοι καὶ ἔχομεν ἀκόμη τὸ διαμάντι.

Ἦτο χειμὼν, μίαν δὲ ἐσπέραν εἰς πτωχὸς ἐκρούσε τὴν θύραν τῆς οἰκίας των. Ὁ Ἀντώνιος ἐφιλοξένησε τὸν πτωχόν, οὗτος δὲ συνεκινήθη ἀπὸ τὴν καλὴν ὑποδοχὴν, τὴν ὅποιαν τῷ ἔκμυον καὶ διηγῆθη τὴν ἱστορίαν του. Ἦτο δυστυχής, καὶ ἐπάλασε διὰ νά κερδήτῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Τότε καὶ ὁ Ἀντώνιος διηγῆθη τὴν ἰδικὴν του ἱστορίαν, ὃ δὲ ξένος ἠρώτησεν·

— Ἀλλὰ δικτὶ κατοικεῖτε εἰς αὐτὴν τὴν καλύβην, ἀφοῦ ἠμπορεῖτε νά ἀγοράσετε ἢ νά κτίσετε ἓνα εὖμορφο σπήτι;

— Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικὸν τῆς εὐτυχίας μας, εἶπεν ἡ σύζυγος.

— Ναι, προσέθηκεν ὁ Ἀντώνιος, διόλου δὲν θά ἀλλάξωμεν τὴν ζωὴν μας. Ἐπειδὴ συνεθίσσαμεν εἰς τὴν δυστυχίαν, τώρα εὐχαριστούμεθα νά ἔχωμεν τὰ ἀπκαριτῆτως ἀναγκαῖα. Δὲν ἐπιθυμῶ τις ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον δὲν γνωρίζει. Τὰ παιδιὰ μας ἀνετρέψαν εἰς τὸ σχολεῖον τῆς πτωχείας καὶ τῆς ἐργασίας καὶ ἔμαθαν πόσον ἀξίζουν τὰ χρήματα. Μὲ τὴν κληρονομίαν, τὴν ὅποιαν θά ἀφήσωμεν εἰς αὐτὰ, θά εἶνε εὐτυχησμένα.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ πραγματικὴ σοφία, εἶπεν ὁ ξένος. Οἱ ἰδικοὶ μου γονεῖς, εἶχον δι' ἐμὲ πολλὴν ἀγάπην, μὲ ἀνέθρεψαν ὡς νά ἦσαν πλούσιοι, καὶ ἐστεροῦντο αὐτοὶ διὰ νά ζῶ ἐγὼ εὐ-

χαριστημένος. Αὐτοὶ πταῖον ἂν εἶμαι σήμερον ὃ πλέον δυστυχής ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Τότε ὁ Ἀντώνιος εἶπε μὲ χαρὰν.

— Θά σᾶς δώσω λοιπὸν τὸ θαυματουργὸν διαμάντι. Εἶθε αὐτὸ νά σᾶς κάμη εὐτυχισμένον, καθὼς ἔκαμε καὶ ἡμᾶς.

Καὶ ἐξαγαγὼν ἀπὸ τὸν λάκκον τὸ διαμάντι τὸ προσέφερεν εἰς τὸν ξένον.

Ὅταν οὗτος τὸ ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖράς του τὸ παρετήρησε καὶ εἶπεν·

— Ἄλλ' αὐτὸ τὸ διαμάντι εἶνε ψεύτικο!

— Ἀδύνατον! ἀνέκραζεν ὁ Ἀντώνιος καὶ ἡ σύζυγός του καταπληκτοί.

Καὶ τὸ ἐξήτασαν καὶ αὐτοί.

Ὁ ξένος, ὃ ὅποιος ἐκράτει τὸ κυτίον, εἶπε τότε·

— Ἄ, ἐδῶ μέσχα εἶνε κάτι γραμμένον καὶ ἀνέγνωσε τὰ ἐξῆς·

«Κάμνει τὸν ἄνθρωπον δυστυχῆ ὄχι τόσον ἢ ἀνάγκη, ὅσον ὁ φόβος τῆς ἀνάγκης. Ἀκολουθεῖ με θάρρος τὸν δρόμον σου καὶ θά φθάσῃς εἰς τὸ ποθοῦμενον τέρας.»

— Δέχομαι τὸ δῶρόν σας, προσέθηκεν ὁ ξένος, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ. Αὐτὸ τὸ διαμάντι εἶνε δι' ἐμὲ πλέον πολῦτιμον ἀπὸ πολλὰ χρήματα. Ἀπὸ αὐτὸ καταλαμβάνω ὅτι μία καλὴ συμβουλή εἶνε καλλιτέρα ἀπὸ ἓνα διαμάντι.

ΕΚ ΤΗΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΣΙΑΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

λοὶ οἱ μικροὶ μου ἀναγνώσται γνωρίζουν βεβαίως τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ζῷον, τὸ ὅποιον περιβάλλεται ἀπὸ ἀκάνθας, τὸν ἀκανθόχοιρον. Ἐπειδὴ χειρῆσατέ ποτε νά τὸν συλλάβητε; ὦ! πόσον εἶνε δύσκολον, εἰς τὸ πρῶτον σας κίνημα, εἰς τὴν πρώτην σας ἐφοδον, ἀμέσως μεταβάλλεται εἰς ἀκανθώδη σφαῖραν, ἐπὶ τῆς ὁποίας τίποτε δὲν φαίνεται οὔτε κεφαλή, οὔτε πόδες, ἀμφιβάλλει μάλιστα κανεὶς ἂν ὑπῆρχεν ἐκεῖ προηγουμένως ζῷον, τὰ πάντα εἶνε κεκρυμμένα... καὶ δὲν ἐκτυλίσσεται ἐνόσφῳ ὑποθέτει ὅτι ὁ ἐχθρὸς τὸν παραμονεύει. Τὸν κτυπᾷτε; τίποτε; τὸν κυλίετε; τίποτε, ἀδιαφορεῖ; ἀλλοίμονον δὲ εἰς τὸν ἀνόητον σκύλον, ἢ

οἰονδήποτε ἄλλο ζῷον, τὸ ὅποιον θά τολμήσῃ νά τὸν συλλάβῃ διὰ τοῦ στόματός του ἀμέσως αἰ ἀκανθαὶ θά ἐμπηχθοῦν εἰς τὸ στόμα του. Καὶ ὅμως ἡ ἀλώπηξ εἶνε ἱκανὴ νά τὸν ἀναγκάσῃ νά ἐκτυλιχθῇ. Καὶ ἰδοὺ πῶς· ἄμα τὸν ἀνεύρη τὸν κυλίει μετὰ προσοχῆς καὶ τὸν μεταφέρει ἐντὸς τοῦ ὕδατος ἂν ὑπάρχῃ ἐκεῖ πλησίον... Ὁ ἀκανθόχοιρος, ἄμα αἰσθανθῆ ὅτι τὸν περιβρέχει ὕδωρ, φοβεῖται καὶ ἀμέσως ἐκτυλίσσεται καὶ ζητεῖ νά φύγῃ, ἀλλ' ἀκριβῶς τότε καὶ ἡ ἀλώπηξ ἐφορμᾷ καὶ τὸν πνίγει.

Καὶ οἱ μύρμηκες φαίνεται ὅτι δὲν στεροῦνται τοιαύτης τινὸς εὐφύας. Μεταξὺ πολλῶν παραδόξων ὁ Parseval-Deschênes ἀναφέρει καὶ τὸ ἐξῆς· Ἦκολούθουν, λέγει, ἐπὶ πολλὰς ὥρας μύρμηκα, ὃ ὅποιος ἔσπευε βαρὺ φορτίον, παρετήρησα δὲ ὅτι ἐπὶ τέλους εἶχε φθάσῃ πρὸ μικροῦ φυσικοῦ ἐμποδίου οὕτως εἶπεν λοφίσκου, τὸν ὅποιον δὲν ἠδύνατο νά διέλθῃ μετὰ τὸ φορτίον του· μετὰ πολὺν ἄγωνίαν ἠναγκάσθη νά ἐγκαταλείψῃ τὸ φορτίον του, ὄχι ὅμως φαίνεται διὰ πάντα, ἀλλὰ διὰ νά ἐπανέλθῃ καὶ τῷ ἐκείνῳ ἐκεῖ πλησίον συνήτησεν ἄλλον μύρμηκα, ὃ ὅποιος ἐπίσης κατεγίνετο μὲ ἕτερον φορτίον ἀμέσως τὸν προσεκάλεσε καὶ ἔκαμον μικρὸν συμβούλιον ἀκουμβῶντες μεταξὺ των τὰς κεφαλὰς των· τὸ συνέδριον ἐτελείωσεν ἀμέσως δὲ καὶ οἱ δύο διηυθύνθησαν πρὸς τὸν λοφίσκου ἔλαβον ἀμέσως τεμάχιον λεπτοῦ ἀχύρου εἰσῆγαγον τὸ ἄκρον τοῦ ὑπὸ τὸ βάρος, τὸ ὅποιον ἤθελον νά μετακινήσωσιν, ἔπειτα δὲ πιέζοντες τὸ ἄλλο ἄκρον κατώρθωσαν νά ἀνυψώσωσιν τοῦτο ἐπ' ὀλίγον καὶ οὕτω νά τὸ

περάσωσιν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ἐμποδίου. Νομίζω ὅτι οἱ ἐφευρέται οὗτοι τοῦ μοχλοῦ μύρμηκες εἶνε ἄξιοι θαυμασμοῦ, ὅσον καὶ ὁ μέγας τῆς ἀρχαιότητος ἐφευρέτης τοῦ μοχλοῦ Ἀρχιμήδης.

Ἀλλὰ ἂν σᾶς εἰπῶ ὅτι καὶ οἱ βάτραχοι ἔχουσι μικρὰς τοιαύτας πονηρίας τί θά εἰπῆτε; καὶ ὅμως μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρουσιν ὅτι ἡμέραν τινὰ εἰς βάτραχος συνέλαθεν ἕτερον μικρότερον, τὸν ὅποιον προσεπάθει νά καταβροχθίσῃ. Ἡ μάχη ἦτο πεισματώδης διότι καὶ ὁ μικρότερος ἀντίστατο γενναίως... Τότε ὁ μεγαλύτερος ἀπεφάσισε νά καταφύγῃ εἰς δόλον· παρέσυρε δηλ. τὸν μικρότερον ἀπὸ τὸν πόδα μέχρῃ τοῦ κορμοῦ δένδρου τινός, τὸ ὅποιον εὐρίσκετο ἐκεῖ πλησίον. Ἄμα δὲ ἔφθασεν ἐκεῖ ἤρχισε νά τὸν κτυπᾷ μκνωδῶς ἐπ' αὐτοῦ. Οὕτω δὲ ἀφοῦ τὸν ἐφόνευσε τὸν ἔφαγεν. Ἐκαμε δηλ. σχεδὸν ὅτι κάμνουν οἱ κόρακες ὅταν θέλουν νά φάγωσι κοχλίας, μὲ μόνην τὴν διαφοράν ὅτι ἐκεῖνοι τοὺς ἀνυψοῦν εἰς τὸν ἀέρα ὑψηλὰ καὶ ἔπειτα τοὺς ἀφίνουν νά πέσωσιν διὰ νά θραυσθῇ τὸ κέλυφός των· ἐπίσης καὶ οἱ γυπάετοι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον θραύουσι τὰ κελύφη τῶν χελωνῶν καὶ ἔπειτα τὰς τρώγουσιν.

Ἀλλὰ μήπως καὶ οἱ ὄφεις περισφιγγόμενοι πολλάκις ἐπὶ τῶν δένδρων ἢ ἐπὶ ἄλλων σκληρῶν μερῶν δὲν θραύουσι τὰ ῥά, τὰ ὅποια συμβαίνει πολλάκις ἀκέραια νά καταπίωσι;

Πόσα περίεργα πράγματα δὲν μᾶς παρουσιάζει ἡ φύσις!

Φώτης.

Ο ΒΙΚΤΩΡ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΑΙ ΕΙΣ ΧΩΡΙΚΟΣ

Μίαν ἡμέραν ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας Βικτωρ Ἐμμανουὴλ μετέβη εἰς τὸ κυνήγιον μόνος, μὲ δύο θηρευτικούς κύνας. Καθ' ὄδον ἀπήντησεν ἓνα χωρικὸν καὶ τὸν ἠρώτησεν·

— Εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν τύχην σου;

— Ἀπὸ τὴν τύχην μου Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ χωρικός, εἶμαι ἀρετὰ εὐχαριστημένος, θά ἤμην δὲ ὅλως διόλου εὐτυχής ἂν δὲν ὑπῆρχε μία ἀχρεία ἀλεπού, ἡ ὅποια τρώγει τὰς ὄρνιθας μου.

— Καὶ ποῦ εὐρίσκεται αὐτὴ ἡ ἀλεπού; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ δάσος, ἀπήντησεν.

— Πολὺ καλὰ. Θά σοῦ τὴν φέρω σκοτωμένην πρὶν δύσῃ ὁ ἥλιος.

Τότε ὁ χωρικός εἶπε μὲ μειδιάμα δυσπιστίας·

— Μὲ ὅλον τὸ σέβας, τὸ ὅποιον ἔχω εἰς τὴν Μεγαλειότητά σας, ἀμφιβάλλω ἂν θά τὸ κατορθώσητε. Ἄν ὅμως σκοτώσετε τὴν ἀλεπού θά σᾶς δώσω δέκα φράγκα.

— Δέχομαι· ἀπήντησεν ὁ κυνηγὸς βασιλεὺς.

Πραγματικῶς τὸ ἐσπέρας ἔφερεν εἰς τὸν χωρικὸν τὴν ἀλώπεκα φονευμένην καὶ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὰ δέκα φράγκα.

Τοῦτο εὐχαρίστησε τὸν βασιλέα. Διηγεῖτο συνεχῶς τὸ περιστατικὸν καὶ ἔλεγε γελῶν·

— Εἶνε ἡ πρώτη φορά, καθ' ὅλην τὴν ζωὴν μου, κατὰ τὴν ὅποιαν ἐκέρδησα τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

ΚΡΙΣΙΣ Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

μεγάλης χαράς και ευχαριστήσεως, η Διεύθυνσις του Παιδικού Κόσμου σπεύδει να σάς αναγγείλη

όμηρον τὰ κατὰ τὸν Δεύτερον Διαγωνισμόν. Ἡ χαρὰ και ευχαριστήσις ἐξηγείται βεβαίως, ἀφοῦ πολλοὶ τὴν φορὰν ταύτην κατήλθον εἰς τὸν ἀγῶνα και μάλιστα ἀρκετὰ παρεσκευασμένοι. Τὰ βραβεῖα ἦσαν ὁμολογουμένως ὀλίγα ὡς και οἱ ἐπαινοὶ διὰ τοῦτο και ὀλίγοι ἐκ τῶν ἀρίστων ἐβραβεύθησαν· ἀλλὰ τοῦτο ἄς μὴ ἀποθαρρύνῃ τοὺς μὴ ἐπαινεθέντας, οἱ ὅποιοι ὀφείλουσι νὰ κατέρχωνται εἰς τοὺς μέλλοντας διαγωνισμοὺς καλλίτερον ἐφωδιασμένοι, βέβαιοι ὄντες ὅτι διὰ τῆς ἐργασίας και τῆς ἐπιμελείας τὰ πάντα κατορθοῦνται. **Τάγαθὰ κόποις κτώνται**, ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι. Ἀλλὰ και οἱ μὴ κατελθόντες εἰς τὸν ἀγῶνα ἄς τολμήσωσι και ἄς μὴ φοβῶνται, ἀφοῦ τίποτε δὲν ἔχουν νὰ χάσουν, ἀλλὰ μόνον θὰ δοκιμασθῶσι· διότι και ἡ τόλμη εἶνε ἀρετὴ ἀπαραίτητος εἰς τὸν καθ' ἡμέραν βίον.

Ἄλλ' ἐλὶ τὸ προκείμενον. Σκοπὸς τῶν διαγωνισμάτων τὰ ὅποια παρέχει ὁ Παιδικὸς Κόσμος εἰς τοὺς φίλους συνδρομητὰς του εἶνε ἡ ἀσκήσις τῆς παρατηρητικότητος, τῆς κρίσεως, τῆς φαντασίας ἀφ' ἑνὸς και ἡ κατάλληλος διατύπωσις και περιγραφή τοῦ συλληφθέντος, διὰ

φράσεων ἀπλῶν, συντόμων και σαφῶν ἀφ' ἑτέρου. Ἐπὶ τῇ βάσει ταύτη και ἡ ἐπὶ τούτῳ ἐκλεγείσα ἀγωνοδίκος ἐπιτροπὴ κρίνει τὰ εἰς αὐτὴν ὑποβληθέντα δοκίμια. Ἡ κρίσις ἐγένετο αὐστηρὰ, δικαιοσύνη δὲ ἄκρα ἐπεκράτησε κατὰ τὴν διανομὴν τῶν βραβείων· διὸ και ἐπιτραπήτω μοι ἐν παρόδῳ νὰ ἐκφράσω τὰς θερμὰς μου εὐχοριστίας εἰς τὰ μέλη τῆς ἀγωνοδίκου ἐπιτροπῆς ὅχι μόνον διὰ τὴν φιλόφρονα και εὐγενῆ αὐτῶν συνεργασίαν ἀλλὰ και διὰ τὴν ἄκραν αὐστηρότητα. Κατὰ τὴν κρίσιν λοιπὸν ταύτην ὡς και ἐν προηγουμένῳ Φυλλάδιῳ ἀνεγράψα, ἀνεδείχθη ὁμοφώνως ὡς ἀξία τοῦ πρώτου βραβείου ἡ **Ἀνθισμένη Λυγαριὰ** ὑπερτερήσασα τοῦ **Ἄνθος τῆς Καππάρεως** κατὰ τὴν περιγραφικότητα και τὸ ἀπείριστον τῆς γλώσσης· τὸ δεύτερον βραβεῖον ἀνενεμήθη εἰς τὸ **Ἄνθος Καππάρεως**, τὸ ἄλλως τε κατὰ τὰ ἄλλα ἰσόπαλον τῇ **Ἀνθισμένῃ Λυγαριᾷ**. Τὸ τρίτον βραβεῖον ἐπεδικάσθη εἰς τὸν **Χρυσάκινα Ἀπόλλωνα**, διότι δὲν ἀπεμακρύνθη πολὺ τῆς ὑποθέσεως, ἐνῶ ὁ ἰσόπαλος αὐτῷ **Νεαρός Ἑλληνας** ἐξέκλινεν αὐτῆς, διὰ τοῦτο και ἐκρίθη ἀξιος μόνον τοῦ πρώτου ἐπαινοῦ.

Ἡ Διεύθυνσις συγχαίρει τοὺς τε βραβευθέντας και τοὺς ἐπαινεθέντας, εὐχεται δὲ και ἐλπίζει ὅτι εἰς τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν θὰ προσέλθωσι περισσότεροι και καλλίτερον ἐφωδιασμένοι.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΟΓΡΑΦΙΑΣ

Β'

Γράφοντες πολλοὶ οὐδόλως φροντίζουν εἰς τὸν τρόπον, καθ' ὃν θὰ ρίψωσιν ἐπὶ τοῦ χάρτου τὰς ιδέας τῶν· διὰ τοὺς μεγάλους και ἐπομένως ἐξησκημένους τὸ πρᾶγμα διαφέρει, σεῖς ὅμως, μικροὶ μου φίλοι, πρέπει πάντοτε νὰ κατατάσσητε πρῶτον τὰς ιδέας σας, νὰ κάμητε δηλ. πρῶτον πρόχειρον και ἔπειτα ν' ἀντιγράψητε. Ὅταν τελειώσῃ ἡ πρόχειρος ἐπιστολή σας ἀναγνώσατε αὐτὴν μετὰ προσοχῆς· προσπαθεῖτε νὰ ἔρχωνται πάντοτε τὰ ζητήματα κατὰ τὴν τάξιν τῆς σπουδαιότητός των και μὴ θέτετε ἐν ζήτημα πρὶν ἐξαντλήσῃτε τὸ ἄλλο· ἡ γλώσσα τῆς ἐπιστολῆς σας νὰ εἶνε μὲν ἀπλή, ἀλλ' ὅχι ὅπως ἡ ὁμιλουμένη, διότι ὅταν ὁμιλῆ τις μεταχειρίζεται κατ' ἀνάγκην τοπικούς ἰδιωτισμούς, προσθέτει και ἀραιρεῖ καταλήξεις, ὁμιλεῖ τέλος παρημελημένα, ὅπως οἱ πλεῖστοι ὁμιλοῦμεν· δι' αὐτὸ ἐγὼ δὲν σᾶς συμβουλεύω νὰ γράψῃτε «ὅπως ὁμιλεῖτε», ἀν και πολλοὶ εἰς τοὺς μικροὺς τοιαύτην δίδουσι συμβουλήν· διαφέρει τὸ πρᾶγμα ἀν γράψῃτε ὅπως ὁμιλεῖτε πρὸς τοὺς διδασκάλους σας, ὅπως διηγείσθε τὸ μάθημά σας, διότι ἀναγνωρίζετε βέβαια ὅλοι σας ὅτι προσέχετε τότε νὰ μεταχειρίζησθε φράσεις ὀρθὰς και κάπως κομψὰς. Καλὸν εἶνε ἀκόμη ν' ἀναγινώσκητε ὅ,τι γράφετε ὑψηλοφώνως, διὰ νὰ σᾶς βοηθῆ τὸ οὖς εἰς τὸν ρυθμὸν και τὴν ἁρμονίαν τῆς φράσεως, διότι

ρυθμὸς ὑπάρχει και εἰς τὸν πεζὸν ἀκόμη λόγον, ὅχι μόνον εἰς τὴν ποίησιν.

Ὅσα και ἀν σᾶς γράψω ἐγὼ, τὸ ζήτημα αὐτὸ εἶνε τόσον εὐρὺ, ὥστε δὲν θὰ τὸ ἐξαντλήσωμεν και εἰς πολλὰ φύλλα· με γενικὰς ὅμως γραμμὰς σᾶς συνιστῶ ἡ ἐπιστολή σας νὰ ἔχῃ πρόλογον, τὸ κύριον θέμα και ἐπίλογον. Ὅταν τελειώσῃ τὸ ἐν τοῦ κυρίου θέματος ζήτημα ν' ἀρχίζῃ εἰς ἄλλην παράγραφον τὸ ἄλλο· νὰ εἴσθε προσεκτικοὶ εἰς τὴν γλώσσαν και τὴν κατασκευὴν τῆς φράσεώς σας, εὐγενεῖς, ὅταν ὁμιλῆτε περὶ τρίτου προσώπου και ὅχι τυπικοὶ, ν' ἀπορρῦγητε δὲ τὸ ὑστερόγραφον, τὸ ὅποῖον μαρτυρεῖ εἰς φιλικὰς ἐπιστολάς ἀμέλειαν και ἀπροσεξίαν τοῦ γράφοντος.

Προσέχετε ὅμως μὴ περιπέσητε εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον, μὴ ἐκχρῆτε δηλ. πολὺ τὰς λέξεις και γίνεσθε οὕτω τὸ ὕψος σας βαρὺ και ξηρόν. Προτιμῶ ἐν παντὶ ἔργῳ γλώσσαν παρημελημένην τῆς ἐξεζητημένης και ὑπερ τὸ δέον Ἑλληνικῆς, ἡ ὅποια ἀπὸ μακρὰν μυρρίζει Λεξικά και χαρακτηρίζει τὸν γράφοντα ὡς Σχολαστικόν.

Ἡ ἀσκήσις και ἡ μελέτη θὰ σᾶς διδάξῃ πολλά· ἐνῶ ἐδῶ ἠθέλησα ὠθησιν μόνον νὰ σᾶς δώσω εἰς εἶδος, εἰς τὸ ὅποῖον ὀλίγοι διαπρέπουσι σχετικῶς, ἐνῶ εἶνε τὸ κοινότερον και μᾶλλον διαδεδομένον εἶδος τῶν φιλολογικῶν συνθέσεων.

Ο ΑΠΕΙΘΗΣ ΜΙΜΗΣ

(Νηπιακὸν ἀνάγνωσμα).

Ο Μίμης ἦτο καλὸ παιδί, ἀλλὰ εἶχεν ἕνα ἐλάττωμα πολὺ μεγάλο. Τί κρῖμα! Ὁ Μίμης ἦτο ἀπειθής. Πολλάκις ἡ μητέρα του ἔλεγεν, ὅτι θὰ ἦτο πολὺ εὐχαριστημένη, ἀν ἦτο ὀλιγώτερον ἐπιμελής και δὲν εἶχε τὸ ἐλάττωμα τῆς ἀπειθείας. Διὰ νὰ ἰδῆτε πόσον δίκαιον εἶχε ἡ μητέρα του θὰ σᾶς διηγηθῶ τὸ τελευταῖον κατόρθωμα τοῦ Μίμη.

Τώρα εἰς τὰς διακοπὰς ἐζήτησε τὴν ἄδειαν ἀπὸ τὴν μητέρα του νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸν ἀγρὸν με τὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι δὲν θὰ ἀπομακρυνθῆ πολὺ και πρὸ πάντων δὲν θὰ πλησιάσῃ εἰς τὸ μικρὸ ποταμάκι, τὸ ὅποῖον ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τὸν ἀγρὸν.

Μόλις ὅμως ἐξῆλθεν ὁ Μίμης ἤρχισε νὰ τρέχῃ δεξιᾶ και ἀριστερᾶ, ἐπλησίασεν εἰς τὸν ποταμὸν και ἐζήτηε νὰ εὖρη φωλεάς. Ἐν ᾧ δὲ προσεπάθει νὰ συλλάβῃ μίαν φωλεὰν πλοῦφ μιά και εὕρισκεται μέσα εἰς τὸν ποταμόν. Ὁ Μίμης θὰ ἐπνίγετο, ἀν τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν διήρχετο καλὸς διαβάτης, ὁ ὅποιος με ἀρκετὴν δυσκολίαν τὸν ἔσωσεν.

Ἀγαπᾶτε σεῖς τὸν Μίμην, ὁ ὅποιος ἔκαμε τοὺς γονεῖς του νὰ λυπηθοῦν;

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ «ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ»

Ἐλάμβον τὴν ἐπιστολήν σου, ἀγαπητὴ μου Ζαππῆς, και ἐν καιρῷ θὰ ἴδῃς τὴν καλλιτέραν ιδέαν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν διακοπῶν δημοσιευμένην. Τοὺς ἀσπασμούς σου θὰ μεταβιβάσω εἰς τὴν Δαδὰ Εἰσαγομένην. — Ἀκούσατε τί μοι γράφει ὁ ἀγαπητὸς **Ἐκτωρ ὁ Τρώς**: «Δὲν ἠμπορῶ νὰ σᾶς περιγράψω πιστῶς τὴν χαρὰν, ἡ ὅποια γεννᾶται εἰς τὴν καρδίαν μου, ὡς ὅταν βλέπω τὸν γραμματοκομιστὴν νὰ φέρῃ τὸ Φυλλάδιον και τὴν δρεξίν, ἡ ὅποια με κατέχει νὰ γαρῶσω τὰ περιεχόμενα..... Τὰς ἀσκήσεις σου διὰ τὸν Γ' Διαγωνισμόν ἔλαβον. — Τὸ Φυλλάδιόν σου, φίλτατε Ναῦτα, σοὶ τὸ στέλλω τακτικῶς· ἐὰν σοὶ λείπῃ ἀριθμὸς τις γράφων νὰ σοὶ τὸν στείλω ἐκ νέου. — Αὐτὸ ἀκριβῶς ζητῶ και ἐγὼ, ἀγαπητέ μοι **Ἀριότ. Παπαδόπουλε**, νὰ γράψῃτε ἐκτεταμένα ἐπιστολάς περὶ ὅλων τῶν ἀναγομένων εἰς

τὸν παιδικὸν κύκλον ζητημάτων· ἀνέγνωσα τὴν γνώμη σου περὶ διακοπῶν· οἱ συμμαθηταὶ σου ὅμως νομίζουν, ἀλλὰ πόσον ἀπατώνται, ὅτι κερδίζουν τὸ ζήτημα ὅταν περιφρονήσουν τὴν γνώμην τοῦ ἐναντίου των. Ἡ ἀλήθεια ἀπορρῶε πάντοτε ἐκ τῆς συζητήσεως. Τὸν Φάρον ἄς τὸν συγχωρήσωμεν, διότι δὲν θὰ τὸ ἔκαμε βέβαια με κακὸν σκοπὸν. Ἐπεθύμουν νὰ ἔβλεπον ἐν ἐκ τῶν ἐπισκεπητῶν, τὰ ὅποια ἐχρησιμοποίησας ἐπιτυχῶς, ὡς λέγεις. — Πολὺ μὰ παρὰ πολὺ μοὶ ἤρρεσεν ἡ ἐπιστολή σου, **Ἀγαπητὰ Συμπληγάδες**· εἶνε γεμάτη παράπονα, ἀδιάφορον ἀν εἶνε δίκαια ἢ ἀδίκαια, ἀλλὰ με τόσην χάριν! — Τώρα ποῦ οὔτε λύπη σοὺ ἔμεινεν, οὔτε κοντεύει νὰ μεταβληθῆ εἰς θυμὸν, ἀγαπητὴ μοὶ **Δωδωνιάς**, πρέπει νὰ φυλάξῃς και τὴν ὑπόσχεσίν σου, νὰ γράψῃς δηλ. και συχνὰ και πολλά· ἔτσι μ' ἄρρῶσιν οἱ φίλοι μου. Περὶ τῶν ἀσκήσεων θὰ σοὶ γράψω προσεχῶς, ἀφοῦ τὰς ἐξετάσω. — Ὅχι, ἀγαπητὸν **Ἄνθος τῆς Καππάρεως**, δὲν ἀνεφέρετο εἰς σὲ ἐκείνη ἡ φράσις· τὰ ἴδια ὅμως γράφουν και ἄλλαι ἐκ τῶν φίλων μου· φαίνεται

